

THE COOPERATOR

PUBLISHED ON THE 1ST AND 15TH OF EACH MONTH

Vol. VII, No. 1

JAFFNA, APRIL 15, 1968

Rs. 6/- p.a. (including postage) — 20 c. per copy

IN THIS ISSUE

	PAGE
A Browser's Diary S. H. P.	2
Culture of the Tamils Rev. Fr. Gnanapiragasar	2
Glimpses of Jaffna's Early History S. Natesan	4
Archaeology of the North C. E. Godakumbura	5

COMMENTARY

THE HERITAGE THAT BINDS US TOGETHER

Searching for a philosophy of education that would provide the elements of unity and continuity, the classic Harvard Report *General Education in a Free Society* discovers it in a sense of heritage:

Our society, like any society, rests on common beliefs and a major task of education is to perpetuate them.

The true task of education is so to reconcile the sense of pattern and direction deriving from heritage with the sense of experiment and innovation deriving from science that they may exist fruitfully together.

The National New Year should remind us that this country possesses something of a common heritage and that there is a fundamental cultural unity that pervades life from Point Pedro to Dondra Head. It will not do to rest our nationhood on the natural unity arising from our geography or the administrative unification imposed on us by Britain. We would do well to pick elements from the legacies of our history in order to build the mental homogeneity that is the essence of nationhood. It will not do either to take these elements for granted; we need to articulate them as a conscious common possession, cherish and preserve, enrich and pass on to our children. Not least, the need to enrich and renew so as to adapt what we have inherited to suit the new age before us. It is in this wise that our heritage will bind us and the generations together.

That message of our past, its crowning glory a spirit of tolerance unequalled elsewhere, should read: Many traditions, one History! four religions, one People! two languages, one Voice! Was it not a witness to this spirit of catholic comprehension the great medieval pirivena of Totagamuwa which provided "instruction for Buddhists and Hindus, clerical and lay, in all the knowledge of the time, the Buddhist Canon and the four Vedas, the languages studied including Pali and Sanskrit, Sinhalese and Tamil"? Did not the courts of Kotte and Kandy, as documents witness, reflect a friendly inter-communal atmosphere and the free use of Sinhalese and Tamil to transact state affairs? Why, the comingling of peoples and cultures has resulted in what one may aptly call the evolution of the Ceylon Man composite of many races, and a Ceylonese outlook whose individuality is marked off from that of the original Indian homeland.

It belittles this heritage as it denies our nationhood when, with current stakes in group prejudice, historians substitute a collection of group legends for a composite History of Ceylon where all communities are treated as equal and their contribution vital to the story of the nation. It belittles the heritage of Lanka when archaeologists dig for finds to prove that this culture or that faith was here or there and not dig elsewhere for other parts of the same heritage. One longs for the day when Ceylon will have a National Library that will assemble every Ceylonese publication and manuscript and adorn its walls with a gallery of portraits of writers of all persuasions and language groups who have made any contribution to the nation's thought. An obligation too for those who design our postage stamps to ensure that every facet of the country's beauty and achievements is wafted across foreign lands. Undoubtedly, those politicians betray the country who derive their fatherland in a caste or communal group rather than in the nation as a whole. Likewise, those public servants lack loyalty to the entire nation who are not pledged to deal fairly with all citizens, each in his own language.

At the National New Year Lanka Matha beckons to all her children to belong together, the inheritors of a heritage undivided and a future undivided.

Federation Presses for Relief

The Cooperative Federation of Ceylon has urged the Food Commissioner to remove the impediments to the "smooth working of the Food Distribution Scheme through the Cooperatives and arrange to grant them due relief".

The President of the Federation Mr. Edmund Wijesuriya, M.P. has drawn the attention of the Food Commissioner to the intolerable difficulties encountered by Cooperative Wholesale Unions and Retail Societies which are finding it almost impossible to carry on with "all the handicaps standing in their way".

We give below the full text of the memorandum submitted to the Food Commissioner by a delegation from the Cooperative Federation:

The Food Commissioner,
Food Department,
Colombo.

Dear Sir,

Distribution of Rice and Flour

I give below a few matters which are the subject of serious complaints from Cooperative Wholesale Unions and Retail Societies. The adverse effects on Societies and Unions of these difficulties have now become intolerable and they have asked the Federation to make representations to Government and obtain for them due and necessary relief as they cannot carry on any further with these handicaps standing in their way.

The Federation would therefore request you very earnestly to give serious thought to these impediments to the smooth working of the Food Distribution Scheme through the Cooperatives and arrange to grant them due relief.

Thanking you for the favour.

Yours faithfully,

Sgd. Edmund Wijesuriya, M.P.,
President.

Representations made by Coop Societies and Unions regarding Distribution of Rationed Subsidiary Foodstuffs

1. Inordinate delay in payment of transport and handling charges on the distribution of rice on ration. This is now a universal complaint. Societies and Unions work on Bank Overdrafts and they have to pay interest on monies so blocked at the Kachcheries. They want prompt settlement of these dues.

2. Inadequacy of transport and handling charges now paid. It does not leave any margin of profit—but in most cases Societies incur a loss in handling this rice distribution. They want at least an increase of one cent on a pound of rice.

3. Transport and handling charges paid to Cooperatives and Authorised Dealers in remote areas where transport facilities are thoroughly inadequate are not at all commensurate with the amounts spent by them. For such areas the rates paid should be based on distance and difficulties involved. In several areas rice and flour has to be transported in head loads. Regarding these transport and handling charges

they point out that since these rates were fixed by F.C., the costs of transport and salaries of employees have gone up for various reasons well known to everybody.

4. Owing to inadequacy of the gunny weight allowances in rice, very often about $\frac{3}{4}$ of a pound is found short in each bag. This shortage is still more where rice is issued in old and worn out gunnies. A little more increase in the gunny weight allowance and the use of Grade I gunnies only for bagging rice is called for.

5. Very often rice with a high percentage of refraction containing paddy seeds, tiny pebbles and black grains are issued; sometimes rice when cooked gives out a bad odour. Issue of such rice on a free gift brings the Government into disrepute. If Government keeps a proper check on Rice Millers to make sure that they give back rice from paddy actually given to them this situation can be avoided.

6. Repeated shortage in bags of flour—about 8 to 10 lbs. short. Flour issued in slender bags is subject to lot of wastage in handling and transport and the shortage in these bags is greater.

7. Government supply stations do not weigh these bags when issued to Wholesale Unions but merely gives by the bag. Societies and Authorised Dealers want them weighed

before issue but Unions are unable to do so as they do not get them after weighing. The demand is for the Government Supply Station to weigh and issue these bags according to correct weight.

8. Often poor quality flour is issued and consumers decline to buy such varieties of flour and the Unions and Societies have to bear heavy losses on such unsold quantities of flour. What they call Italian Flour is a very poor quality flour.

9. Gazette Notices regarding the fixing and revision of controlled prices of foodstuffs take sometime to reach the Unions and Societies in rural areas. Some method of informing them of these changes more expeditiously should be devised.

10. It so happens that sometimes unpopular varieties of rice like white rice, coarse unpolished rice continue to be issued in an area for quite a long time. Popular and unpopular varieties of rice should be issued in quick rotation.

11. Although the Poya Holidays were introduced in place of Sundays the practice of issuing rice on Mondays of every week continues. Owing to this arrangement if the Poya Holiday falls on a Monday, Societies have to pay their employees Holiday Pay (two days

(Continued on page 8)

We pay our reverent homage to the memory of

MARTIN LUTHER KING,

Nobel Peace Laureate. His leadership of the crusade for equal civil rights for all fellow Americans, his espousal of the cause of the Vietnamese people, and his unwavering dedication to the Christian-Gandhian gospel of love, sealed with his own life on 4th April 1968, places him beside the great men of history.

Referring to the ideal of freedom and human dignity, Dr. King often quoted Victor Hugo, there is nothing more powerful in all the world than an ideal whose time has come. A century ago Abraham Lincoln called the American people to be faithful to their creed that all men are born equal. In our time Mahatma Gandhi placed the ideal before his people and people everywhere. Surely the time for the realization of that ideal has arrived with the martyrdom of one who combined in him the fervour of Lincoln and the compassion of the Mahatma.

A Browser's Diary

THREE KESARIS

EELAKESARI

I did not offer Tamil for any public examination although by the time I had reached the Cambridge Senior form Tamil could have been offered. It is difficult to think back to the causes that influenced my decision in this regard half a century ago. Probably my boyish enthusiasm for English and my reasonable proficiency in both English and Latin had something to do with my indifference to Tamil during this period.

It was only after I had graduated and settled down to teaching at Jaffna College that I took to the study of Tamil. My philosophy of Language study is summed up in the Tamil adage — கண்டது கற்கப் பண்டிதனாவான். (Read whatever comes your way and you become a scholar). Anyway that is how I learnt English and Tamil. Unconsciously you absorb patterns of structure, idioms, nuances of style; your ear catches rhythms and above all your memory stores a vocabulary. So when I decided to acquire a measure of competence and fluency in Tamil, I bought some Tamil books, not school text-books, but the classics. Believe it or not, the first books into which I plunged my teeth were *Kam'a Ramayanam*, *Kanthapuranam* and Swami Vedachalam's commentary on the earlier portions of *Tiruvachagam*. There were two of us committed to this adventure—the late Mr. J. C. Amarasingham was the other. Naturally the going was heavy. It was this newly begotten passion for Tamil that brought me into contact with N. Ponniah who was then a bookseller at Chunnakam. Unless I am mistaken, it was the only place where one could buy the books I wanted. In process of time I could get the book when I wanted it and pay when I felt like it.

Before long, Ponniah and I had become fast friends deeply involved in each other's lives and ventures. The publication of the first issue of the *Eelakesari* in June 1930 is a significant episode in the recent history of Ceylon. A few years before this date there had sprung up in Jaffna a radical youth movement with an ambitious programme of National Unity, political emancipation and social justice. There was no formal affiliation between the Youth Congress and *Eelakesari*. But throughout its entire existence, it held fast to the ideals the Youth Congress sought to propagate. Although Ponniah was editor in name, with the printing press and its publications, the bookshop and his public activities in his village and elsewhere, the actual task of editing had to be delegated — Sivapathasunderam (Sivam) and Ariyaratnam (Ariam) who at various stages shouldered the responsibilities of writing and editing, were young men who had caught the temper of the times and shared in full Ponniah's social and political philosophy. *Eelakesari* was the first secular paper in Jaffna and as a rule avoided sectarian controversy. Outstanding scholars like Swami Vipulananda, Vidwan

Ganesha Iyer, Fr. Gnanaprasakar, Proctor V. Kumaraswamy, M. Ramalingam, Pundit Kanapathipillai, Pundit K. P. Retnam (present M. P. for Kilinochchi) wrote on learned themes like linguistics, history, grammar, folk-lore. Ambalavanar, elder son of Kumaraswami Pulavar, often wrote the leaders and contributed special articles.

But to me its most fruitful role was that it provided a forum for creative talent which up to then had lacked encouragement and opportunity. Its pages carried serialised novels, short stories, plays, poems, reviews of books, that both broke fresh ground and drew inspiration and content from the contemporary scene and impinged upon the readers by the immediacy of their appeal and their relevance to the times. Many names which have since become household words to Tamil readers of fiction and poetry made their debuts in the pages of the *Eelakesari*: Ilankayar Kone, Chu Ve (சு. வே), Kanaga Senthinathan, M. Chelliah (Alvai), E. Nagarajan, S. Vyttilingam, Murugaiyan, Navatkuli Nadarajan and a score of others, who have their fans among the young and not so young among lovers of Tamil letters, cut their literary wisdom teeth thanks to the *Eelakesari* and its percipient Proprietor and Editors, Somasunthara Pulavar lent distinction to its pages by his contributions in verse and prose. In South India they speak of a Manikodi period or school (மணிகோடி காலம்) as a landmark in the Literary Renaissance of Tamil Nadu. This period or school takes its name from a publication called Manikodi among whose contributors who rose to fame as creative writers were V. Ramasamy (வ. ரா.) Puthumai Pittan (புதுமைப் பித்தன்), Pitchamurji (பிச்சமுர்த்தி), Ka Na Subramaniam (க. நா. சுப்ரமணியம்). The *Eelakesari* writers can be regarded as the Ceylon counterpart of this school of innovators. The names of the *Eelakesari* school and other contributors were picked at random from memory.

Its political alignments were with the Youth Congress. K. Navaratnam (Kalai Pulavar), T. N. Subbiah, M. S. Elayathamby, S. C. Chithambarathan, T. C. Rajaratnam, S. R. Kanaganayagam, C. Subramaniam, M. Kathiravelu, A. E. Tamber P. Nagalingam, Sam Sabapathy, K. Nesiiah who were the leading lights of the Congress were Ponniah's personal friends and political allies. The leader of a political party to whom the Congress and its doings were anathema is said to have ceremonially cremated a particular issue of the *Eelakesari* at Keerimalai and committed the ashes to the waters of the sea.

KESARI

Ponniah and Sivapathasunderam once cherished an ambitious project of publishing three papers in Jaffna: a Tamil daily, a Sinhalese weekly, and English weekly. It was in pursuance of this project that the *Kesari* was launched as an

English weekly. Since I was Honorary Editor from the day of its birth, naturally I know more about it. It was a socio political weekly with a national and nationalistic outlook doing battle for national unity, national independence and social egalitarianism. At least to my not impartial judgement, its contents had a little more ginger than those of the *Eelakesari*. Its contributors represented a wide spectrum of progressive thought. M. Balasundaram and K. Nesiiah were of the Youth Congress persuasion. V. Sittampalam was L.S.S.P. P. Kandiah and S. K. Kandiah were C.P. S.P. Amarasingham also probably had C. P. leanings then. V. Kandiah (now of Thalayani) wrote brilliant Book Reviews.

I had the good fortune to be assisted by a highly competent sub-editor in C. Thurai-rajasingham. I do not know where he picked up the expertise of newspaper production. He knew all about format, paragraphing, headlines, distribution of material. For every single issue he prepared a dummy and sent it to me in good time for my approval. Being wholly unversed in these mysteries, I could only approve. Nesiiah took over from me for a short while when I was engaged in a parliamentary combat. Nobody noted any change.

Its life was short but not inglorious. Among its admirers were such widely differing personalities as Yogar Swami who would often drop in at the press and buy a copy for 10 cents, resisting all efforts by the press people to make him a free gift. Dr. E. V. Ratnam, who occasionally gave a donation in addition to his subscription, Dr. Colvin R de Silva who wrote personally to the Editor complimenting the paper, Mr. R. R. Crosette Thambayah who being impressed by a copy which fell into his hands by chance sent an unsolicited subscription. But heart-warming as these expressions of appreciation were, no paper could pay its bills from such discriminating applause alone.

CEYLON'S KESARI

Prof. T. P. Meenakshi Sundaram, Vice-Chancellor of the University of Mathurai, described Ponniah as Lanka's Lion (ஈழத்துக் கேசரி). Fearless and venturesome though he was, and moving with ease and confidence with the highest in the land, Ponniah never succumbed to the allurements of urban life. Graduation to the metropolis is the besetting sin of rural boys who make good. An urban establishment is the ultimate proof of having arrived. But Ponniah preferred to spend his time and money and energies in the comparatively unknown hamlet where he and his forebears were born. He brought urban amenities to Kurumbacitty—good metalled roads, a dispensary, a flourishing community centre, a senior secondary school, are among Ponniah's memorials that have given Kurumbacitty a refreshingly new look.

Note: *Kesari* (Lion) was the name of a Marathi paper run by B. G. Tilak in his campaign for Indian Independence. Whether the naming of the *Eelakesari* was influenced by this association, I do not know. I do know however that in naming the *Kesari*, this association was decisive.

S. H. P.

Antiquity, Culture & Civilization of the Ceylon Tamils

No historian will dispute the fact at the present day that the earliest inhabitants of Ceylon were Dravidians, that is to say Tamilians. The term Dravidian to designate all those who speak Tamil and its dialects such as Kanarese, Telugu, Malayalam &c., as their native tongue, was coined and popularised by Bishop Caldwell in the last century from the Sanskrit form *Dramila* or *Dravida* for Tamil.

Unimpeachable Evidence

There was a time when the Dravidians occupied the whole of India and Ceylon which then formed part of the sub-continent. For the Tamil occupation of North India, unimpeachable evidence was recently brought to light by excavations in the Indus valley. There is no doubt now that before the advent of the Aryans into Punjab, some two thousand years B. C., the Dravidians, the inheritors of an ancient civilisation represented by the Sumerians and the Egyptians of old, were the

belong to the distinctive Sinhalese vocabulary or words derived from Pali or Sanskrit. These indeed show later Sinhalese domination in the North but the older names point to the earlier Dravidian occupation.

But, how did the Sinhalese come into a land always occupied by the Tamils? It may be surprising to many to hear that, historically speaking, the Sinhalese did not come to Ceylon from outside but were made locally out of the older inhabitants, the Tamils. It is not that the Tamils were transformed into Sinhalese overnight; the change was gradual and took centuries as in the case of original Tamils turning Kanarese, Telugus and Malayalis. It was not dialectic corruption alone that accounted for the differentiation of Kanarese or Telugu from Tamil but chiefly their gradual intermingling with the northern Indo-Aryan languages. So too, Sinhalese was formed from the old local dialects by combining with Magadhi from

by REV. FR. S. GNANAPIR-GASAR

undisputed masters of India and Ceylon. The Aryan migration into India resulted, on the one hand, in absorbing and being absorbed by the mixed peoples who now speak the various forms of Indo-Aryan in the North, and on the other hand, in making the un-mixed Dravidians rally in the South and differentiate their original speech into the various dialects as we find them now. After Ceylon had been cut off from the mainland by some seismic disturbance, it was only natural that the speech of its inhabitants developed into a dialect of its own. This old Ceylon dialect can be still seen in most of our place names especially of the north of the Island and in not a few ancient words of the Sinhalese Language based, like other Indo Aryan speeches, on a Dravidian substratum. It has been hastily assumed by some that the place names of North Ceylon are all Sinhalese and that they point to the ancient Sinhalese occupation of the land. But on closer examination by linguistic standards, the older place names referring to the contour of land, tanks, ponds, flora and fauna, are clearly seen to belong to the Ceylon dialect of the Dravidians and show forth the original occupation of the land by Tamils. Later names with Buddhistic connection alone

the time the famous seven hundred adventurers from North India landed in Ceylon and by profuse borrowing from Pali and Sanskrit ever since Buddhism was introduced into the Island. From the point of view of ethnology, the old Ceylon race was changed only to the extent of seven hundred males from North India, to whatever race they might have belonged, mixing up with possibly thousands of the natives. Sinhalese records do not conceal the fact that no woman came from the North and that the seven hundred new arrivals took their wives from the Tamils of Pandiya Nadu. We thus see that our Island was originally peopled by the Dravidians who partly by the transformation of their language and partly by the infusion of foreign blood differentiated into the Sinhalese race. The myth of a lion being the progenitor of that race needs no comment here.

Civilization of the Tamils

On the state of civilization of the old Ceylon Tamils whom Buddhist Chronicles called Yakkhas and Nagas we have only surmises to make from stray facts. There seem to have been kings and towns and even a gem set throne in Nagadipa, probably the present Jaffna, over which two

(Continued on page 7)

Revolution by Love

Victor Hugo said on one occasion that there is nothing more powerful in all the world than an ideal whose time has come. Certainly the ideal whose time has come today is the ideal of freedom and human dignity. Wherever people are assembled, the cry is always the same: 'We want to be free.' As a result of this great struggle for freedom and human dignity taking place all over the world, we have seen an old order passing away and a new order coming into being. Each of us assembled here, this morning, is familiar with that old order that is passing away because we have seen it and experienced it in all of its dimensions. We have seen the old order, for instance, in the form of colonialism. Do you know that of approximately three billion people in our world, the vast majority live in Asia and Africa? For years, millions of people in Asia and Africa were dominated politically, exploited economically, segregated and humiliated by foreign Powers. But there comes a time when people get tired of being trampled over by the iron feet of oppression. So the peoples of these two great continents decided to rise up against the long night of colonialism; as a result, the vast majority of peoples of these two continents now live in independent nations. And so, in a real sense, the old order of colonialism is passing away and the new order of freedom and human dignity is coming into being.

So, in this country and all over the world, we see this massive struggle, this great quest for freedom and human dignity on the part of formerly subjected or repressed people. But whenever anything new comes into being it brings with it new challenges and new responsibilities. I would like to suggest some of the challenges that each of us faces as a result of this emerging new order.

World Perspective

First, we are challenged, more than ever before, to achieve a world perspective. I think this conference is certainly indicative of the fact that each of you has developed a world perspective for somehow you recognize that no individual and no nation can live alone. The world in which we live is geographically one. More and more we are challenged to make this world one in terms of brotherhood. Now it is true that the geographical oneness of this age has been brought into being to a large extent through man's scientific ingenuity. Man, through his scientific genius, has been able to dwarf distance and place time in chains. Our jet planes have compressed into minutes distances that once took days. All this means that the world in which we live now is a neighbourhood. We are challenged more than ever before to make of this world a brotherhood. We must all learn to live together like brothers or we will all perish together as fools. No nation can live alone; we are tied together.

For example, some time ago Mrs. King and I journeyed to that great country known as

India. I will never forget the experience. It was a marvellous experience to meet and talk with the great leaders of India and to meet and talk with thousands of people all over the cities and villages of that vast country. Certainly these experiences will remain meaningful to me for many, many years. I must also say that there were some depressing moments too. How can one not be depressed when one sees with one's own eyes evidence of millions of people going to bed hungry. How can one avoid being depressed when one discovers that out of a population of more than 400 million people, some 350 million make an annual income of less than \$100 a year? Most of these people have never seen a doctor or dentist. How can one avoid being depressed when one sees with one's own eyes millions of people sleeping on the sidewalks at night? When I noticed these conditions, something within me cried out: Can we in America stand idly by and not be concerned? And the answer came: Oh, no, because the destiny of the United States is tied up with the destiny of India and every other nation. I then started thinking about the fact that in our country we spend millions of dollars a day to store surplus food and I said to myself: I know where we can store that food free of

all men are made in the image of God; then came the minor premise: God as everybody knows is not a negro; therefore, the conclusion was that the negro is not a man. This was the kind of reasoning that prevailed.

Now, on the whole, people have got away from these arguments. Certainly this is true of many places in our country and also in many parts of the world. But still there are those who would put it on subtle, sociological and cultural grounds. The negro, they would say, is not culturally ready for integration. They would go on to say that if schools are integrated, it would put back the white race a generation. They may say that the negro engages in criminal activities. But individuals who set forth these arguments never admit that if there are criminal responses in the negro community, it is because of other reasons. Poverty, ignorance, social isolation and oppressive conditions breed crime whatever the racial group may be and it is tortuous logic to use the tragic results of segregation as an argument for the continuation of it. It is necessary to go back to the source and to recognize that there is no truth in the idea of superior or inferior races. Anthropologists have brought this out over and over again. Great anthropologists

with God. Without this hard work, time itself becomes an ally of the primitive forces of social stagnation. So, we must help time and we must realize that the time is always ripe to do the right thing. It is thus necessary to develop strong action programmes in order to get rid of the conditions that we find in our societies, whether it happens to be in the United States or any other nation in the world—conditions of injustice and oppression, conditions which block our moving forward toward freedom. I would like to tell you something about the struggle that is taking place in the United States, the struggle in which I happen to be involved along with many other people all over this land, to get rid of segregation and discrimination. As I said earlier, we have known segregation in this country as a legal system since 1896. We have known oppression as the system in force for some 345 years. And now there is a great struggle going on, led by the negroes themselves, to get rid of this system. Fortunately, we have millions of allies in the white community who are as much concerned about this and who are working in different ways to solve this problem. It was only the other day we were present at the funeral of three young men, and two of them hap-

porary victories, it cannot bring about permanent peace. It so often ends up creating many more social problems than it solves. This is why I am convinced that non-violence, being a powerful force, can be a potent weapon. It has a way of disarming the opponent; it exposes his moral defences; it weakens his morale and at the same time it works on his conscience; and he just does not know how to handle it. We have seen this so often in our struggles all across the southern part of the United States and all over the nation. It has been this non-violent method that has served as a force and disarmed the opponent.

One of the great debates of history has been over the whole question of ends and means. There have been individuals who have argued that the end justifies the means. This is where the non-violent philosophy comes in and says that it is possible to struggle to secure moral ends through moral means. I think it is marvellous to have a method of struggle whereby it is possible to work for noble ends through equally noble means. The other thing that the non-violent philosophy says is that it is possible to place love at the centre of a struggle to achieve freedom and human dignity. I guess this is one of the most misunderstood elements of the non-violent movement, because one can justifiably ask: how is it possible for oppressed people to love their oppressors?; how is it possible for individuals who are being oppressed, who are being subjected to tragic conditions, to maintain love and respect and goodwill for those who are perpetrating all these dastardly acts?

This is the point at which I try to describe the meaning of love. For certainly when I talk about love in the struggle for freedom, I am not talking about some emotional bosh. It is nonsense to urge the oppressed people to love their oppressors in an affectionate sense. Fortunately the Greek language comes to our rescue at this point. There are three words in Greek for love; there is the word 'eros' which means a sort of aesthetic love. Plato used to talk about it a great deal in his 'Dialogues', the yearning of the soul for the realm of the divine. It has come to us as a sort of romantic love and so in this sense we know all about eros; we have experienced it, we have read about it in literature.

(To be Continued)

by MARTIN LUTHER KING

charge—in the wrinkled stomachs of all God's children in Asia and Africa and South America and even in our own country in the stomachs of people who go to bed hungry at night. And this is the first challenge that men of goodwill face all over the world.

'The Negro Is Not A Man'

The second thing that I would like to mention is this: If we are to move to higher heights of maturity and brotherhood and understanding all over the world, we must get rid of the notion, once and for all, that there are superior and inferior races. Now this notion still lingers around, whether it is in the State of Mississippi in the United States, or in South Africa. You know there was a time when some people tried to set forth this argument on the basis of religion and the Bible. It is strange indeed how people will use or misuse religion and the Bible to justify their prejudices. And so it was argued that the negro was inferior by nature because of Noah's curse upon the children of Cham. And the Apostle Paul's dictum became a watchword: 'Servants be obedient to your master.' Others made use of the logic of the great philosopher Aristotle. You know Aristotle did a great deal to bring into being what we now know in philosophy as formal logic. It was what is known as the syllogism which is made up of a major premise, minor premise and conclusion. And so these men decided to prove the inferiority of the black race on the basis of an Aristotelian syllogism. So, they laid down as the major premise:

like Ruth Benedict, Margaret Mead and others have made it clear that, through their long years of study, they have found nothing to justify the idea of inferior or superior races. There may be inferior and superior individuals academically within all races, but there are not any inferior and superior races.

The Myth of Time

Now, the other thing that I would like to mention is this. It is necessary to develop an action programme to get rid of the last vestiges of segregation and discrimination, of colonialism in whatever way it happens to be expressed. These problems will not work themselves out. I know that there are individuals who contend that we must wait for time to solve the problems that we face in human relations. Over and over again we have heard this myth of time; I think the answer that can be given to this myth of time is that time is neutral. It can be used either constructively or destructively; and at points, I think that people of ill-will have used time much more constructively than people of good-will. It may well be that we of this generation will have to repent not merely for the loud words and the violent actions of the bad people but for the appalling silence of the good people who sit by and say 'let us wait.' Somehow, we have to make everybody realize that human progress never rolls in on the wheels of inevitability. It comes through the tireless effort and the persistent work of dedicated individuals who are willing to be co-workers

opened to have been white men, who had gone to Mississippi to work to make freedom a reality for almost a million negroes in that state, most of whom have never had the opportunity to register and vote. And so this great struggle is going on, waged by negroes and white people of goodwill, to get rid of this system of segregation and discrimination. By and large, this has been a non-violent struggle. Here I would like to say just a word about non-violence because it happens to be my basic philosophy: non-violent resistance is the most potent weapon available to oppressed people in their struggle for freedom and human dignity. I am not unmindful of the fact that there have been individuals, there have been nations that have achieved their independence through violent means. Certainly violence has often brought about temporary victories in history; but I would go on to say that although violence can bring about tem-

**EARN AN EASY
RS. 150/- PER MONTH**

JOIN YOUR LOCAL WEAVING CENTRE

Handloom Sarees, Verties, Shawls, Table Cloth, Bed Spreads, Chairbacks, Handkerchiefs, Pillow Cases, Towels, Door and Window Curtains.

Available in lovely designs and enchanting colours at

**Jaffna Co-operative Textile
Societies Union,**

10, CLOCK TOWER ROAD, JAFFNA.

Glimpses of the Early History of Jaffna

I

The *Mahavamsa* alluding in its first chapter to the tradition about the visits of the Buddha to Ceylon, mentions Nagadipa as one of the places sanctified by him. That Nagadipa was the ancient name of the Jaffna Peninsula is now well established. We owe this identification to the late Sir Paul Pieris, who first pointed it out in his illuminating monograph on Nagadipa. His discovery of some Buddhist remains in the Jaffna Peninsula led him to formulate this identification. His conclusion has since been confirmed by an inscription on a gold plate found at Vallipuram, a place on the northern extremity of the Peninsula. This inscription which is in Pali, records that a Vihara was built in Badakara (possibly Vadakarai, a Tamil word which means the Northern Coast), while Isigaraya, a minister of Vasabha (A.D. 66—111) was the ruler of Nagadipa.

It may be of interest to mention in this connection that *Manimekalai*, a Buddhist classic in Tamil, ascribed to the 2nd century A.D., refers to Naga Nadu, the country of the Nagas, and locates it in the neighbourhood of Ratnadvipa, the mainland of Ceylon. According to this classic, the Buddha appeared at Manipallavam, a place in Naga Nadu, which became a Buddhist centre of pilgrimage.

A Flourishing Religion

The archaeological remains discovered by Sir Paul Pieris at Kanterodai and Chunnakam in the Jaffna Peninsula, reveal that Buddhism was a flourishing religion in the Peninsula in early times. Jambukolam mentioned in the *Mahavamsa* as the sea-port where Sangamitta landed with the saplings of the sacred Bo-tree which she brought from India, is known in Tamil as Sambuturai; and it is not far from the places where Buddhist remains have been discovered. Buddhism must have spread to the Peninsula during the reign of Devanampiya Tissa, who made it the religion of the Island. The earlier religion of the people of the Peninsula had been Saivism.

Sir Paul Pieris has described in his *Naga Dipa* not only the Buddhist remains in Jaffna, but also the Roman and the ancient Indian coins found in Jaffna especially at Vallipuram which appears to have been a place of some historical importance. These coins give indication of the commercial prosperity enjoyed by this part of Ceylon in early times.

There can be no doubt that the Peninsula had been occupied by the Tamils from a remote period of antiquity. "It stands [to reason]", says Sir Paul Pieris, "that a country which is only thirty miles from India, and which would have been seen by the Indian fishermen every morning when they sailed out to catch their fish, would have been occupied as soon as the continent was peopled by men who understood how to sail". And he proceeds to say further: "I suggest that the North of Ceylon was a flourishing settlement centuries before Vijaya was born".

The people who migrated in early times from South India

to the Peninsula must have come mainly from its east coast. People from the west coast of South India must also have found their way to the Peninsula. It is to the latter that we have to trace the system of inheritance in Jaffna, some features of which must have been derived from the *marumakka tayam* of Malabar, which gave women the right to inherit property.

The Nagas

How the people who occupied the Peninsula in ancient times came to be known as Nagas, presents, of course, a problem. The term Nagas has been used in different senses, and varying theories have been advanced to explain the term. According to some Indian historians, the Nagas were serpent-worshippers, and represented some non-Aryan tribes of ancient India. It has to be remembered in this connection that the ancient Hindus and Buddhists had a notion that the Nagas occupied the nether world *Naga Loka*, which possibly meant countries beyond the seas. The Nagas were, however believed to be civilized. The Tamils who migrated in ancient times to the Peninsula and got mixed with its original inhabitants might have been regarded as Nagas in course of time.

It is worth noting that names with the termination *Naga* appear to have been common among the Tamil people in the

was known as the Malavarayan. The *Kailaya Malai*, a Tamil poem which gives the early History of Jaffna, mentions that a Pandi Malavan, whose family had the right to crown kings, went from Jaffna to Madura, and brought a prince, the first "Arya" king to rule Jaffna. The same account is found in the *Yalpana Vaipava Malai*, a later work of the history of Jaffna. According to both these works, this Pandi Malavan belonged to a family whose original home was Ponparriyur, a place near modern Pudukkottai.

There is reason to believe that the Malavas of the Pandya country had a close connection with the Lambakanna clan in Ceylon. Isigaraya mentioned in the inscription found at Vallipuram might have been a Malava chieftain with the title *Raya*, which we find is associated with the name of most of the Tamil chieftains to whom reference is made in the *Culavamsa*.

Can't be Ignored

That the Sinhalese people formed a portion of the population in Jaffna in early times is borne out by Sinhalese place-names in the Peninsula, which are too numerous to be ignored. The *Yalpana Vaipava Malai*, a Tamil work on the history of Jaffna, speaks of Sinhalese settlements near Keerimalai during the time of King Pandu, who ruled at Anuradhapura in the middle of the

account is based on an earlier work, *Konesar Kalvettu*, which obviously, as its name implies, had some ancient inscription as its authority. *Vaiya Padal*, another work, gives a different account of the coming of the Vanniyas to Ceylon, but it is too confused to be of any historic value. Though the Vanniyas had undoubtedly some connection with Konesar temple, we have reason to believe, judging by their military exploits, that they were the descendants of the Chola and the Pandya forces who settled down in this portion of the Island in early times. The *Yalpana Vaipava Malai* says that the Vanniyas had seven chieftains and that they became powerful enough during the reign of Aggabodhi I to resist his authority, though he eventually succeeded in putting them down. They submitted to the kings of Anuradhapura who were powerful, but asserted their independence whenever they could. During the period of the Arya Chakravartis' rule in Jaffna, they paid tribute to them, but some times they tried to overthrow their authority.

II

From the *Kailaya Malai* and the *Yalpana Vaipava Malai*, it would appear the first independent king of Jaffna was Ugra Singhan who is said to have come from Kalinga with a big army and established himself at Kadiramalai, a place

The late Mr. Natesan's article appeared in *Mahajana College Golden Jubilee Souvenir, 1960* and is reproduced here with the permission of the Principal.

thinks that it must have been near Vallipuram, the archaeological possibilities of which have yet to be explored.

The *Kailaya Malai* says that during the reign of Nara Singhan, the son of Ugra Singhan, a minstrel, Yalpanam, who was an expert in the ancient musical instrument Yal, came from India to his court, and that the king was so much charmed by his music that he gave him as a gift a place (literally Nagar, a town) near the sea-coast, which became known as Yalpanam. This story about the minstrel Yalpanam appears in a somewhat different form in the *Yalpana Vaipava Malai* which assigns him to the reign of Ugra Singhan's grandson, and confuses him with a blind poet of later times, Kavi Vira Raghavan, who came from India to the court of one of the last Arya Kings of Jaffna. Whatever the truth about the story of Yalpanam which some scholars are inclined to dismiss as mere legend, the tradition which connects the name of the town Yalpanam with the minstrel has persisted for centuries. It must be remembered in this connection that the name Yalpanam, originally meant the coastal town, Pattinam, as it was called, and that it was applied to the District in much later times, during the Portuguese period. The account given in the *Kailaya Malai* about the minstrel Yalpanam as well as about Ugra Singhan appeared to have been based on some old tradition, which had some substratum of truth. In any reconstruction of the history of Jaffna, we cannot ignore this tradition altogether merely on the ground that some legendary accretions have gathered round it.

A Gap

Between Ugra Singhan and the first Arya King who is said to have been brought by Pandi Malavan from Madura, there is a gap in both the *Kailaya Malai* and the *Yalpana Vaipava Malai*, except for the account they give of the minstrel Yalpanam. We do not know how long the rule of the successors of Ugra Singhan lasted. In all probability, they came under the sway of the Pallavas who became a dominant power in South India towards the end of the 6th century. Sinha Vishnu, a Pallava King who reigned at Kanchi in the latter part of the 6th century says in one of his inscriptions that he invaded Ceylon. We know that Pallava influence was strong in Ceylon during the 7th century. From the *Yalpana Vaipava Malai*, we get an inkling of the fact that Jaffna came within the sphere of Pallava influence in the early stages of its expansion. This work speaks of some arrangements made by a Pallava King referred to as Thondaman to get salt exported from Jaffna to his kingdom and to deepen a lagoon for the convenient movement of his ships loading salt, in consequence of which

(Continued on page 6)

by S. NATESAN, B.A., B.L.

Sangam Age. About fifteen poets who figure in the Sangam Anthologies had names of this description. Ila Nagan was one of the most famous poets of the Sangam Age. That a king who ruled at Anuradhapura in the early part of the first century A.D. had the same name, Ila Naga, is not without some significance. The names of some of the kings of the early Anuradhapura period seem to suggest some Naga connection.

According to the *Mahavamsa*, there was in the North of Ceylon a clan known as Lambakannas during the first century A.D. This chronicle states that Vasabha who succeeded Subha and ruled at Anuradhapura from 66 A.D. belonged to this clan. It is interesting to find that the *Culavamsa* refers to the existence of the Lambakanna clan in the Pandya country also. It mentions that when Lankapura, the famous general of Parakrama Bahu I, made arrangements for the coronation of Vira Pandya whose cause the Ceylon king espoused, he got the Lambakannas of the Pandya country to take part in the ceremony, according to the custom of the land. The Malavas who belonged to the Milalai Kurram (modern Pudukkottai and Ramnad District) of the Pandya Kingdom corresponded to the Vellala nobility of the Chola Kingdom whose leaders used to hand the crown to King at coronation ceremonies. That the Malavas had an important role of this kind in the Pandya Kingdom will be realized from the fact that one of the thrones of the Pandya kings at Madura

fifth century A.D. He is said to have visited Jaffna and expelled the Mukkuvas who had been desecrating the Hindu Temple at Keerimalai by drying their fishing nets in its precincts. This Tamil work, in the course of its narrative, refers to Sinhalese inhabitants of Jaffna in several contexts up to the end of the rule of the Arya Chakravartis of Jaffna. The Kovias who form a distinct community in Jaffna, are probably the descendants of the early settlers from Kalinga and the Telugu Districts adjoining Kalinga, for they are known as Vadukas, which term meant in the Sangam Age and later, people who lived in districts beyond the northern boundary of the Tamil Country. Mudaliyar C. Rasanayagam expressed the view in his *Ancient Jaffna* that some connection could be traced between the Kovia community and the early Sinhalese inhabitants of Jaffna.

Mention should be made of the powerful Vanniyas who occupied the northern borders of the mainland, which comprised the region between Mannar and Trincomalee. The *Yalpana Vaipava Malai* connects the Vannias with Konesar Temple at Trincomalee. It says that this temple was renovated by Kula Kottan, a Chola Prince who came from India during the reign of the Tamil King Pandu who ruled at Anuradhapura. This work attributes the construction of Kantalai tank also to Kula Kottan. According to this work, the Vanniyas were brought from the Pandya country by Kula Kottan to look after Konesar temple and its extensive temporalities. This

near Chunnakam which retains the same name even now, and in the vicinity of which are places known as Kottaikadu and Kottaiaadi, recalling the existence of a fort there in former times. The *Yalpana Vaipava Malai* says that Ugra Singhan conquered half of the Island, and that another king ruled over the Southern territory of the Island. The author of this work gives Saka Year 717 (A.D. 795) as the date of Ugra Singhan's coming to Ceylon.

Yet to be Explored

The *Kailaya Malai* and the *Yalpana Vaipava Malai* give a romantic account of Ugra Singhan's career and say that he fell in love with a Chola princess, Marutha Pravalli, who had come to Keerimalai, to get herself cured of an ailment by bathing in the tank there, and he married her, leaving a son and a daughter who were the progenitors of a Kalinga dynasty in Ceylon. The *Yalpana Vaipava Malai* says that Ugra Singhan after completing the construction of a temple at Mavittapuram begun by Marutha Pravalli, changed his capital from Kadiramalai to Sangadaka Nagar (meaning by that name Kandy), which could not have come into existence at that time. According to Mudaliyar Rasanayagam, Sangadaka Nagar was a mistake for Singai Nagar as it was known in Tamil, which must have been the new capital, and which continued to be the capital of the later "Arya" kings of Jaffna till the middle of the 15th century. Though no place of this name can be traced now, Mulaliyar Rasanayagam

Archaeology of Ceylon's Northern Peninsula

Nagadipa

Half a century ago, in his papers entitled "Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna", published in two parts in the *Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch* (Vol. XXVI, No. 70, 1917, pp. 1-47 and plates I-VII; Vol. XVIII, No. 72, 1919, pp. 40-47 and plates VIII-XVII), Dr. Paul E. Pieris discussed the archaeological importance of the Jaffna Peninsula. In these articles Dr. Pieris described a number of Buddhist remains at several sites. He equated the modern Tamil names of various localities and villages with their Sinhalese originals, and in some cases traced these names to literary works. The learned writer's conclusion was that the Nagadipa of the chronicles was the present Jaffna Peninsula.

Chunnakam

The first discovery which Dr. Pieris made was a dagoba mound at Chunnakam. This, as the learned writer reports, was absolutely a chance find. It appears that one day, as Dr. Pieris was travelling by train to Kankasanturai from Jaffna, he chanced to look out of the window of his carriage and noticed a fairly high mound, which was an unusual feature in this regularly flat part of the country, and this aroused his curiosity. Dr. Pieris had trial excavations carried out at the spot, and it was possible to conclude that the mound was in fact the remains of an ancient Buddhist stupa. Among the finds at

mains during the explorations of Dr. Pieris is the precincts of the Meenachchi Amman temple at Mahiyapiti not far from Chunnakam. The first object to be discovered on surface was the stone finial of a dagoba. At the same place was found a Buddha statue, which had been used as a step to descend to the water. After disentangling the block, Dr. Pieris writes of it: "The block as it now stands is six feet in height; the feet had been formed of a separate piece and the sockets for the iron supports are visible. When complete the image must have stood 8½ feet in height. The workmanship is superior to that of the Chunnakam Buddha, the lines of the drapery being much bolder, and the back finished off, instead of being left in the rough." Very close to the Buddha image was also found the stone slab which would have been the pedestal of the image, marked with lotus petal design. Segments of finials of dagobas were in the village tank, in a well, and in the temple.

Place Names

Many are the sites in which remains that could be definitely identified as Buddhist were found. Large size bricks, ancient tiles, fragments of old stone pillars, pieces of sculpture, and small finds such as statuettes, terra cotta-figurines and such small finds as beads, potsherds of ancient type and coins were found in various places. A comparison with the finds in sites identified as

having on the top a deep socket of about six inches square, which had been meant to receive a column possibly of wood. A torso of a Buddha statue, a finial of a dagoba, a piece of Buddhist railing and other dressed stones and fragments of sculpture which had been removed by the occupants of a portion of the village were also discovered and recovered. In a field where

there were stone pillars *in situ* the body of a Buddha statue was found in two pieces. In the same field was the head of a Buddha statue, and a finial. There have been other similar sites and Buddha statues, dagoba finials which were dug up. At one of the places where Buddha statues were dug up, there had been a slab of stone, about six inches thick, moulded on one side

This article by the former Archaeological Commissioner, which appeared in *Ceylon Today* (January 1967) is reproduced here by courtesy of the Information Department.

and about six feet square appearing above the ground.
(Continued on page 7)

THE POETS OF JAFFNA

Swami Vipulananda said that there had been some real Tamil Literature produced in Jaffna. The History of that Literature and the life story of the poets remained to be written. It was altogether an unexplored field. It was a field in which he hoped younger people would evince a greater interest. He saw before him a large number of students who were great lovers of their country's past. The connected story of the history of the poets of Jaffna would be a fascinating study. He hoped his discourse would be productive of thought and cause research work to be undertaken.

The earliest poet about whom there was a record in the Sangam Literature was Pootham Devanar of Ilam. Ilam is another name for Lanka. That poet lived during the Sangam age. He was recognised by the third Tamil Academy of Madura. The poems of Pootham Devanar found a place in the Sangam anthology. The other poet of whom there is mention made was Mudinagarayar of Murinchi. Murinchi is identified with Musiri, a place near Mannar.

The Augustan Age

These were some of the earliest poets. Then there is a very broad gap till the time when the Arya Chakaravarthis ruled at Nallur. The Tamil Raghuvamsam, a beautiful rendering of the Raghuvamsam of Kalidasa, is one of the foremost poems of Tamil Literature. Arasa Kesari, the author of this Epic poem, flourished in the 15th century. His uncle, Pararajasekaram was a great patron of learning. Segarajasekaram the brother of Pararajasekaram was also a great poet. The early part of the 15th century could well be called the Augustan age of Tamil Literature for Jaffna. There were scholars and poets, and a Tamil King who was himself a patron of learning and a poet who ruled at Nallur. There was then a Sangam at Nallur on the model of the one at Madura. That marked the first epoch of Tamil poetry in Jaffna. That was about 400 years ago. Besides literary works, medical and astrological works were written during this period. The younger people should make it a point to study the writings of this period. They would discover rare, original excellences in them.

Political Disturbances

After the fall of Nallur there followed political disturbances. Foreign powers invaded the land. When there are political disturbances and a period of unrest very little of poetry could be expected. For some time nothing of any merit was produced. While the Portu-

guese were ruling Jaffna there lived a poet by the name of Gnanapiragasa Muniver at Tirunelvely. At that time the people were expected to provide a cow daily for the table of the Portuguese Governor. When it came to the turn of Gnanapiragasa Muniver to give a cow he thought it better for him to leave the country, and he went over to India. He lived for several years at Chidamparam. He wrote a large number of commentaries. Though these do not go strictly under the class of poetry, still judged from the standard of the influence which his writings had upon the thought of his age, Gnanapiragasa Muniver deserved to be considered a poet of no mean order. At that time there lived at Alaveddy a poet by the name of Vaithyanatha Muniver. He was a contemporary of Gnanapiragasa Muniver. His best known work is the Vyagrapada Puranam. These two poets lived 300 years ago. After that there is another gap lasting several years. Information available is very scanty. Perhaps the scholars of the future might be able to piece together a history of the period. That opened the second epoch. After that there was a regular continuity of scholars and literary men.

Then came the time of Sinnathamby Pulavar, the son of Vilvarayar Mudaliyar. Tradition says that Sinnathamby Pulavar acquired the gift of poetry miraculously. He never went to school when he was young. His father who was also a poet began to compose an Anthathi. Vilvarayar Mudaliyar composed the first two lines of the invocation and had to go away on business. He left the palm leaf manuscript behind. When he returned he found, to his great surprise, the remaining two lines completed. He inquired from his wife whether any one had access to his study room, but was told that no one but his son had gone into the room. The son was sent for, and he came rather reluctantly. His father questioned him and found out that the anonymous composer was his son from whom he never expected work of such a high order. Sinnathamby Pulavar was a poet of high rank. About the same time there lived at Chunnakam a Brahmin named Varatharajah Pandither and another at Mathakal, Mylvagana Pulavar. That opened up the 3rd epoch of Tamil Literature. Mylvagana Pulavar was the one who wrote a connected history of Jaffna.

Then began a movement for a greater spread of the Tamil language and Literature. Koolankai Thambiran came to

Jaffna at the invitation of Vythilinga Chettiyar, the founder of the Sivan temple. He was the teacher of the teachers of Nannool. Under him studied Senathirajah Mudaliyar. The Nallaikuravanchi of Senathirajah Mudaliyar was a great piece of literature of high poetic excellence. Koolankai Thambiran's pupils received a sound training in Grammar and Phonetics which contributed not a little towards the accurate scholarship which is the hall mark of the Jaffna scholars of the last generation.

The Naval Era

Coming close to modern times the fullest perfection was reached in the time of Arumuga Navalar. Navalar was a pupil of Senathirajah Mudaliyar. At the time the aim of the scholars was to produce works of accurate scholarship. Navalar produced several works all of which have the touch of true scholarship. They who sat at his feet were imbued with the desire for accurate scholarship. That was the 5th epoch of Tamil Literature. The lecturer then recapitulated. In conclusion, he said that it was not possible, within the compass of such a resume, to make mention of several poets who, though they did not produce any big works of eminence still wrote tolerably good poetry. Among the Roman Catholics there were several who wrote good poetry. But because some of them did not conform to the strictly classical standards, scholars are not inclined to consider their works as of high value. But that was unfortunate. A man might not conform to the standards of classical learning; but that did not prevent him from handing to posterity real solid contributions to the thought of the world. The lecturer then referred to Dramatic Literature and said that there were extant about 150 dramas of great literary merit.

He ended by suggesting that the Historical Association should first prepare a catalogue of the available Tamil works produced in Jaffna, and then try to write a connected history of the Literature of the country. He hoped they would not be altogether engrossed in politics and social reform, but would also devote time to the development of the Literature of their land.

C. E. GODAKUMBURA, M.A., Ph.D.,
D. Lit. (London)

the spot was also a standing Buddha statue, in a satisfactory state of preservation. There was thus conclusive evidence that the site was a Buddhist place of worship, and the area had been occupied by followers of that faith.

In the course of his archaeological explorations, remains of dagobas and Buddha statues were found by Dr. Pieris in several other sites. A brick platform of a dagoba, measuring roughly forty feet a side, was excavated by him in a suburb of Chunnakam. The platform and the dome (*garbha*) had been built of a variety of rough local stone. At the time, the *garbha* had risen about twelve feet above the platform, and was faced with a strong lime cement mortar three inches thick. The basal rings (*pesava*) and the upper square structure had been faced with coral stone, beautifully moulded in various designs. At the time, the plaster was peeling off and the cut coral stone of the facings had come down and were found mixed with the debris. Much of the stone from the dagoba had been used in the construction of the railway line. As may well be expected, no steps were taken to preserve at least what was remaining in 1917. Many other brick foundations close to the site of the dagoba which were left unexcavated are also reported. As early as 1902 a fine stone image of the Buddha was discovered at this site.

Mahiyapiti

Another important site which yielded Buddhist re-

Buddhist show that these places were also of the same faith originally. Linguistic and literary evidence also prove that the names of many a site and locality in the Jaffna Peninsula are of Sinhalese origin. We may mention only a few: Tamil: *Chunnakam*—Sinhalese: *Hunugama*, (Lime-village), Tamil: *Veligamam*—Sinhalese: *Valigama* (Sand-village), etc. Some of the names actually occur in the *Nam-pota*, list of the names of important sacred places. Among the list of ancient sites in the Tamil Kingdom is the Kadurugoda-viharaya, which is identified as Kantarodai.

Before we come to an account of the present excavations at Kantarodai, it would be desirable to give a brief summary of what had been done at the site during 1917-1919, by Dr. Pieris and those who assisted him.

The investigator's attention was drawn to the site by what he noticed in the well of a neighbouring garden. The well still exists, and what he saw possibly were stumps of stone pillars. Here and there in the village and close by were mounds, which evidently were ruined dagobas such as those excavated at Chunnakam. The wells furnish information as to what lay buried in the ground. Coral blocks, specially wedge-shaped ones which may have been used for building dagobas, were discovered here and there. In a palmyra garden were found a number of stone bases of columns. These bases consisted of large blocks of limestone, sometimes three feet across, roughly rounded, and

Glimpses of the Early History of Jaffna

(Continued from page 4)

the name Thondaman Aru was given to the lagoon. These arrangements might have been the result of the invasion of Sinha Vishnu or of the subsequent Pallava invasion to which Jaffna was subjected in the later centuries.

III

Chola Province

Though the references made in the *Culavamsa* to the Northern portion of Ceylon are few and far between, we get from this chronicle some glimpses of Jaffna during the period in regard to which there is a gap in the Tamil works dealing with the history of Jaffna. During this period, the kings of Anuradhapura were themselves weak, torn by internal strife and harassed by frequent invasions from South India. Their hold on Jaffna could not have been effective. The Tamil armies brought by some of the claimants to the throne of Anuradhapura in the 7th century were deciding factors in the affairs of the country at that time. We find Manavamma taking refuge in the North (Uttara desa, as it is called by the *Culavamsa*) for sometime before he went to Kanchi, the capital of the Pallava monarch with whose help he regained the throne at Anuradhapura. Towards the end of the 8th century, the Tamil chiefs of the North were able to assert their independence for some time. The *Culavamsa* says that they refused to pay tribute to Mahinda II till they were subdued by him. In the 9th century, when the Pandya king Sri Maru Sri Vallabha, invaded the Island, the Tamils of the North rallied round him and helped him to inflict a crushing defeat on the army of Sena I at Mahatalithagama, which led to the seizure of Anuradhapura by the Pandyan forces. During the 10th and 11th centuries, the Cholas invaded the Island frequently and used the northern ports, especially Matota and Uraturai (Kayts) as bases for their operations, getting the support of the Tamil inhabitants there. Parantaka I led an expedition during the reign of Udaya III, but had to return soon owing to the pressure of the Rashtrakuta king, Krishna III, on the northern boundary of the Chola Kingdom. The *Culavamsa* says that a Vallabha King sent a force to Nagadipa during the reign of Mahinda IV, who is said to have defeated him. We are not sure whether this Vallabha was Krishna III or Parantaka II, who sent an ineffective expedition in which one of his generals was slain. Towards the end of the 10th century, Raja Raja I, the great Chola monarch, succeeded in establishing Chola rule in Rajarata and his famous successor, Rajendra I, completed the conquest of Ceylon at the beginning of the next century. The Island became a Province of the Chola empire during the 11th century.

There are some places in the North like Valavarkon Palam and Chempian Patu, the names of which indicate the close link that existed between the Chola and the Tamils of the North during those times. In Narantanai near Kayts some coins of Raja Raja I and a figurine of Goddess Lukshmi, made of gold, were recent-

ly discovered. Some Chola inscriptions found in Padavia show the important position which this place occupied during the period of the Chola invasion.

IV

Both the *Kailaya Malai* and the *Yaipana Vaipava Malai* say that there was a period when Jaffna was without a ruler and that Pandi Malavan went during this period to Madura to bring a prince from there to rule over Jaffna. This must have happened after the Cholas left the Island. We have reason to believe that the rule of the Arya Chakravatis in Jaffna must have begun by the beginning of the 12th century. The *Culavamsa* refers to Vira Deva, the lord of the Arya country, who attempted to conquer the Island during the years of civil strife that followed the death of Vijaya Bahu I (1112-1114). According to this Chronicle, Vikrama Bahu, one of the sons of Vijaya Bahu I went to Mannar to resist Vira Deva's incursions as he thought before the invader gained a firm footing in the Island "he must be rooted out". Vira Deva defeated Vikrama Bahu at Mannar and pursued him to Polannaruwa which he occupied for some days, though he was later slain by the latter at a battle which took place beyond Polannaruwa. The reference made by the *Culavamsa* to Vira Deva as the lord of the Arya country leads us to think that the Arya dynasty had begun its rule in Jaffna by the beginning of the 12th century. The chronicle mentions that Vira Deva was also the sovereign of Palandipa which might be identified with the Island of Ramesvaram or Setu, as it is otherwise called. Setu has the same meaning as Palam in Tamil, i.e. a bridge (meaning here the bridge which Rama is said to have built before coming to Lanka). According to the *Segarasa Sekara Malai*, an astrological work in Tamil composed at the instance of an Arya Chakravarti at the beginning of the 14th century, the Arya Chakravartis of Jaffna traced their origin to Ramesvaram. They were called Sethu Kavalas, the protectors of Setu, and had Ramesvaram under their sway. They had the word Setu as their motto in the coins issued by them. There seems to be sufficient evidence to indicate that Vira Deva was one of the earliest Arya Chakravartis of Jaffna.

The *Yaipana Vaipava Malai* says that the first Arya King of Jaffna was a Chola prince, who before he was brought by Pandi Malavan to Jaffna, had been receiving his training in statecraft at the court of a Pandya King. According to the *Segarasa Sekara Malai*, the Arya Kings of Jaffna belonged to the Ganga Dynasty. The truth seems to be that the first Arya King of Jaffna was a Chola-ganga who belonged to the Eastern Ganga Dynasty of Kalinga which had matrimonial connections with the Cholas of Tanjore, and which came to be known as the Chodaganga Dynasty. The Kalinga ruler who was defeated by Kulottunga I in the Kalinga war of 1110 was Avanti Varman Chodu Ganga, who was a grandson of Vira Rajendra, the Chola King of Tanjore. Some Choda-gangas appear to have

settled in Ramesvaram and got mixed with the Brahmins, assuming the title Arya as a special distinction. They must have called themselves Chakravartis as the earlier Kalinga rulers had claimed that title. *Segarasa Sekara Malai* gives the history of this pseudo-Brahmin dynasty of Ramesvaram in its Introductory Stanzas and says that its rulers owed allegiance to the Pandya King. We find that there was a Pandya King, Parantaka who was a feudatory under Kulottunga I, and who took a prominent part in one of the Kalinga wars waged by this Chola Emperor. In all probability the Choda-Ganga prince who became the first Arya King of Jaffna had been attached to the court of this Pandya King before he came to Jaffna.

Pugalendi Pulavar's Pilgrimage

In the *Tamil Navalar Saritai*, a collection of some stray poems of different centuries, there are a few stanzas which throw some light on the early Arya Kings of Jaffna. Pugalendi Pulavar, the famous author of the *Nala Vemba*, refers in a stanza found in this collection to an Arya Sekaran who patronized him when he went to Ceylon on a pilgrimage to Kataragama, and who gave him some elephants which some of the South Indian Kings were vying with one another to buy from him when he returned to India. Pugalendi has also written a moving stanza mourning the death of this Arya Sekaran. Tradition connects Pugalendi with Kulottunga II and with Ottakuttan, his court poet and may therefore be ascribed to the first half of the 12th century.

There is another stanza in the *Tamil Navalar Saritai*, attributed to a ruler of Jaffna known as Pararasasekaran, who acknowledges with touching gratitude, the liberal gift of paddy from a munificent chieftain of the Chola country, Sadaipappa Vallal of Puduval. The kings of Jaffna were known as Pararasasekaran and Sekarasasekaran alternatively. This particular Pararasasekaran must have ruled over Jaffna during the middle of the 12th century when Ceylon went through a period of severe famine. Sadaipappa Vallal is mentioned as a Trigatha in *Vikrama Chola Ula*, and he is also associated with Kamban, the great Tamil poet, as his patron. Nothing is known about the Arya kings of Jaffna during the latter part of the 12th century. Probably they were holding an insignificant, subordinate position, or there was a temporary break in their rule, while Parakrama Bahu I was the supreme monarch of the Island. It is evident from his Tamil inscription found at Nainativu that the Peninsula was under his direct rule, as the inscription prescribes the share due to be paid to his treasury in respect of ships getting wrecked on the coast of Uraturai (Kayts). An inscription of the Chola King, Rajadirajah II referring to the preparations made by him for his South Indian campaign, says that he collected forces at Matota, Uraturai, Valigamam and Mattuvil which must have been active centres of military recruitment during his reign.

For Speedy Discharge and Safe Delivery

Jaffna District

Co-operative Harbour Services Union Ltd.

25, Front Street,

JAFFNA.

- STEVEDORES AGENTS
- LANDING CONTRACTORS
- FORWARDING AGENTS

Telephone No. 590

JAFFNA M.P.C.S. UNION LTD.

Largest Wholesale Cooperative Establishment in the North,

Authorised distributors for

CEYLON STATE HARDWARE CORPORATION

also dealers in Textiles, Cement, Milk-foods, Groceries, Oilmanstores & Ceramics and all goods distributed by the

COOPERATIVE WHOLESALE ESTABLISHMENT

Address:

74/3, Hospital Road, Jaffna.

Retail Shop at:

15/1, Power House Road, Jaffna.

Eravurpattu M.P.C.S. Union Ltd., Chenkaladi

We are:—Agents of Ceylon Nutritional Foods Ltd.

„ „ Ceylon Petroleum Corporation.

„ „ People's Bank in Pawn Broking.

Transport Agents of Commissioner of Agrarian Services.

Paddy Purchasing Agents of Commissioner of Agrarian Services in Eravurpattu.

Owners of Rice Mill and milling rice for Government.

Wholesale and retail dealers in Consumer goods, textiles, cement, agro chemicals, agricultural implements etc.

Phone 28 Eravur.

INVEST your SAVINGS in—

THE JAFFNA COOP. PROVINCIAL BANK LTD.

FIXED DEPOSITS

Interest on Fixed Deposits for 3, 6 & 12 months is 1½%, 2½% and 3½% respectively. On Deposits for 5 years and over and on Deposits for 10 years and over the rates are 4% and 4½% respectively.

SAVINGS DEPOSITS

(1) Interest at the rate of 3% is allowed on Savings Deposits from 1-5-67. Arrangements can be made to withdraw funds from this account daily.

(2) From 1-11-1967, in the case of Institutions, the rate of interest payable will be 4% for the month in which there is a minimum balance of Rs. 5,000/- or over.

(3) For Cooperative Societies, from 1-11-1967, the rate of interest payable will be 4½%.

SECURITY DEPOSITS

From 1-11-1967, the rate of interest payable on Security Deposits of Societies will be 3½%.

PAWN BROKING

Pawn Broking is done at all our Branches. The rate of interest charged is 9% and Repayment by Instalments is allowed.

Branches:

Jaffna—Paranthan—Chunnakam—Point Pedro
(Nelliady)—Chavakachcheri—Chankanai—Kayts
—Vali East (Averangal).

Head Office:

59, MAIN STREET, JAFFNA.

Archaeology of Northern Peninsula

(Continued from page 5)

Numerous coins and beads also were collected at these explorations. The finds, large and small, were first exhibited in a hall near the law-courts, and later they became a part of the collection at the National Museum of Jaffna. They are indeed the most important portion of the archaeological collection, although the exact find spots of some of the exhibits cannot be traced now.

At the time Dr. Pieris made his discoveries, there was no Department of Archaeology, at least there was no Archaeological Commissioner. Later on, about five acres at the most important site of those where Dr. Pieris made his explorations and trial diggings, namely at Kantarodai, were acquired for archaeological purposes by the Government. In a thickly populated area like the Jaffna Peninsula, this would have been the only site that could have been acquired without causing inconvenience to residents of the localities. Besides, most of the places where ancient remains of archaeological value were found are now places of worship of another faith, and further investigations by excavations in those places would not have been possible.

Vallipuram

From time to time, however, the archaeologists of Ceylon have paid their attention to the Peninsula. An inscribed gold plate of King Vasabha (A.D. 65-109) found in 1936 at Vallipuram on the land belonging to the Vishnu temple there was deciphered and published by Senarat Paranavitana in the *Epigraphia Zeylanica*, Vol. IV, pt. 6, in 1943. Vallipuram is in the extreme north of the Peninsula and near about here are several foundations of ancient buildings. Bricks, potsherds and coins have been found in the course of digging for cultivation and on surface along the sandy waste between the village and the sea. A Buddha image of stone of excellent workmanship and belonging to a very early date which was unearthed in a land near the Vishnu temple, was in the Old Park of Jaffna until 1906, when it was presented by the British Governor of Ceylon to the King of Siam.

Portuguese and Dutch Monuments

A number of Portuguese and Dutch monuments in the Peninsula and in the surrounding islands were brought under the "Antiquities Ordinance" as Protected Monuments in private ownership or taken over as Archaeological Reserves in crown land between the years 1940-1948. One of the most important of these is the Dutch Fort, Hamenhiel, which occupies the entire area of an islet off Kayts. Portuguese Churches at Atchuvely, Myliddi and Chankanai are the only examples which preserve that type of architecture in the island. The pond known as Jampari at Nallur, in Jaffna, has associations with the local rulers of the north in the later centuries. In the year 1949, the Archaeological Department had done a good deal of conservation work at the Dutch Fort of Jaffna and at the Dutch Church within the Fort. There are a number of other monuments of this

period in the Peninsula which has received the care and attention of the archaeologist.

Puttur

Antiquities belonging to the ancient period from the Peninsula, discovered by chance have been occasionally reported to the Department and prompt action has been taken to preserve what was left. A limestone Buddha image, probably belonging to the same period as the one from Vallipuram, was found by a cultivator when digging his land near the Nilavarrai (Tidal Well) one mile west of Puttur, in 1954. The portion above the waist which is preserved is 3 ft. 3 inches high, the head alone being 1 ft. 2 inches. Fragments of other portions of the statue and potsherds were also found in the same garden. The statue is now in the Archaeological Museum at Jaffna.

Archaeological Museum

In October 1965, the Museum at Jaffna was taken over to be converted into an archaeological museum, and with this the systematic exploration of the Peninsula was begun again. The sites visited by Dr. Pieris in the closing years of the second decade of the century were visited again, and other sites were discovered. As was to be expected, the population of the area had grown thicker, and some of the mounds noticed half a century ago had almost disappeared. Yet traces of ancient occupation and few finds, at least in the form of brickbats, pieces of tiles and potsherds were to be found. Potsherds of several types were collected from the sandy waste near Vallipuram.

Explorations

Chunnakam, Kantarodai and Uduvil received the attention of the department. It was possible to recognize on the surface itself that an ancient civilization had existed in this area. The tank at Uduvil would have supplied water for the vast population. Mounds with ancient bricks still existed, and residents still reported finds of beads, figurines and coins. In a garden to the west of the archaeological reserve at Kantarodai were found a large quantity of ancient tiles, such as those that had been discovered in 1917-1919. The tiles appear to have fallen with the collapsing roof and been there on the ground for centuries. There are stumps of stone pillars in some of the gardens close to the reserve.

In the reserve itself, to the west of the Uduvil-Kantarodai road was a mound, which some mistook to be a stupa; but on an examination of the other side of the road in the main part of the reserve, where one could recognize an abandoned excavation, it was possible to see that this was the heap of earth made in recent times. At the north-eastern portion of the reserve, where hardly any palmyra or coconut palms grew, the land was very undulating. At the very north-eastern end, a fragment of a railing of the Sanchi type was found on surface. In this portion were also other pieces of stone sculpture, much wasted. There were a number of pillar bases in stone lying on the uneven portion of the land.

Coming back near the road, to the site where exca-

vements had been carried out earlier, few pieces of limestone were found. One of these pieces turned out later, on examination, to be a portion of a Buddha image. The slab of stone lies here, with some of the other pieces found earlier. We might suggest that this slab is a representation of a throne found in this distant part of the Island. The site of the slab deserves investigation, but it is doubtful whether any useful evidence can be obtained, as the place has been very badly disturbed.

Excavations

As a trial, a couple of pits were first dug on the mound of earth already mentioned. This led to the collection of a variety of potsherds which had been mixed with the earth. There were also some seashells, brickbats and coral-slabs. The excavator half a century ago was not concerned about these finds. The means at his disposal were limited. He was bent on recovering such large and important finds as the Buddha statues and finials of dagobas.

The excavation proper was started on the 24th of April, 1966, on the uneven piece of ground with pillar bases on it already described above. An area of 1,000 square feet was divided into 100 contiguous squares. Within these squares pits were excavated leaving grids of about one foot. About half the number of squares have now been excavated. (December 1966). The excavations revealed foundations of small stupa-like structures at depths between 2.5 ft. to 4 ft. There are so far foundations of twelve small stupas and a large one. In some of the pits a layer of floor, plastered, was met with sometimes above the level of the stupa foundations. In some of the pits there are two or more layers of floor, one above the other.

Finds

It is not proposed to give a complete list of finds here. What is presented will show the reader the types met with. They indicate a close resemblance to what was found in the earlier explorations and now the student of history has the advantage of knowing their exact locations and the levels at which they have been found, and as excavations proceed a definite chronology will be possible. Among the finds are:

- Fragments of railings, Sanchi type
- Bases of thupa finials
- Fragments of stone pillars
- Relic caskets, circular and rectangular, plain or moulded
- 1 guardstone with the full-pot design
- 1 *Siripatul* (Buddha's holy feet) stone
- 1 figure of dancer?
- A number of wedge shaped cut stones
- A large quantity of beads
- Coins
- Shells, chanks
- Sea sand after 4 feet level
- Potsherds
- Metal fragments, nails (copper and iron)

The stone used for buildings and sculpture for the most part are coral. A variety of limestone found in the locality has also been used. One would after only a surface explora-

Culture & Civilization

(Continued from page 2)

Naga princes had a dispute. That the Yakkhas were not imaginary demons but original inhabitants of some standing is shown by Padukabhaya, a successor of Vijaya who reigned at Anuradhapura, establishing two Yakkha princes one of whom sat on a throne of equal eminence with the King's. Father Heras of Bombay, who is specialising in the seal-inscriptions of Mohenjodaro and Harappa and who visited our Island some years ago, identifies the signs on the old punch-marked coins of Ceylon as picture writing belonging to the Indus-valley culture. He also discovered a number of signs of the same writing in a natural cave situated in a plantation eight or nine miles from Kegalle. These are all pre-Buddhistic, and mark, according to him, the marvellous civilization of the Indus Valley which had spread down to Ceylon three millennia before Christ (Journal, C. B. R. A. S. No. 90).

It was Buddhism that achieved the consolidation of the Sinhalese into a separate race. But it took time to penetrate into the masses, in whose case, it was often a viceroy of a foreign faith over their old Hindu religious beliefs and practices. This seems to have been especially so in the North, where Buddhism

tion come to the conclusion that coral had to be transported about six miles, as the site is six miles from the nearest sea shore today. The presence of sea-sand at four feet below the present ground level along with sea shells and chanks would make it possible also to conclude that at one time the sea had extended to this area, and corals then formed were yet found at the locality when the builders of Kantarodai were busy with their building activities.

It is not possible to give a full description of the beads here. More than 16,000 have been already collected. A large number are of coral and paste. Some are made of ivory or chank. There are others of glass, crystal, amethyst, garnet, carnelian and boventite. There are also a few of porcelain, and a small number made of gold foil. As for varieties, there is the ordinary round bead, then the spaced or collard beads, faceted ones, gedrowed beads, and barrel beads. There are a few pendants. A silver earring has been used as a pendant perforating two holes.

Among the coins was a Lakshmi plaque stamped and cut out of a slab. It has sharp edges. It bears the swastika and railing symbols. There were three coins with the maneless lion symbol, one with the animal standing to right and two with the animal standing to left. There were also a coin with the elephant symbol. One coin has the ruler's name Sri mat sahassamalla (A.D. 1200-1202).

The collection of potsherds consists of simple pieces, neck pieces, ornate pieces, some black ones, a few glazed pieces. The pieces of tiles represent plain flat types as well as those with grooves at the ends.

The excavations at Kantarodai will be continued this year.

did make great strides without entirely destroying Hindu ideas and leanings. The Buddhist Tamils of Rajarata were still holding communication with South India and had always a warm corner in their hearts for their brethren of the mainland who were allowed to cross over and mix with them freely as fresh colonists or even pour in their thousands as assailants of the reigning power.

The long and just reign of the Tamil Elala over the greater part of the Island is well known. And in the early years of the 11th century practically the whole of Ceylon became a province of the Chola empire under Rajaraja I. After the fall of Polonnaruwa, the Sinhalese kings shifted the capital of their kingdom to Dambadeniya and other towns further South.

From the 13th to the 17th century, the Tamil Kingdom of Jaffna flourished under the Arya Chakravarties, except for a short interval when Sappumal Kumarayya, a prince of Kotte, wrested it from one of the Chakravarties who, however, returned to power soon after. In the 14th century the Kingdom of Jaffna was at the zenith of its power and glory. It extended as far south as Puttalam, and for a short time it enjoyed even the overlordship of the whole of Ceylon.

After the old Dravidian inhabitants of Ceylon had turned Sinhalese, new Dravidian colonists gradually peopled the northern part of the Island. The new colonists were mostly from the Chola country famous in those days for its advanced form of government, irrigation works and all civilized arts and crafts of the time. The beneficial influence they exercised on Ceylon was tremendous. Many a government policy of the Sinhalese kings was in imitation of Chola originals. The Sinhalese coinage is an outstanding and concrete example. It would readily be admitted that the irrigation works of Ceylon were based on those of South India. To know that the Sinhalese customs and laws of land tenure were derived from Dravidian models one has only to look into the late Mr. Codrington's "Ancient Land Tenure and Revenue in Ceylon," where one will find the terminology preponderantly Tamil. We know that the sculptors and the builders of the ancient monuments of Ceylon were Tamils from the mainland. It is likely that the engineers who constructed the great tanks and canals were from there too. Ministers of kings were often drawn from the learned of South India as their queens were themselves always Dravidians being either princesses directly brought from there or descendants of Dravidian queens in the Island. That the most trusted bodyguards of some medieval kings were the Velaikaras of South India is known without a shadow of doubt from some Tamil inscriptions. It is common knowledge that the court language in Ceylon was Tamil certainly from the sixteenth century and the signature and attestation of Bhuvanekabhu (1546) at any rate was in Tamil. The last four kings of Kandy were Tamils.

-Reprinted from the *Vaidyeshwaran*

Federation Presses for Relief

(Continued from page 5)

pay) or give them one and a half days lieu leave. Under the present extremely low income earning circumstances, Societies cannot afford to pay double salaries; giving 1½ days leave on the remaining working days dislocates the working of the Society in other respects. So they want distribution of rice to be done on the day following the Poya Holiday.

The Food Department's argument against this proposal is that a measure of rice is given for a period of 7 days. Poya Holidays—unlike Sundays—are not regular; they fall sometimes once in eight days; so the 7 day arrangement is disturbed. Such instances are rare and negligible.

Example: In 1967 there were 52 Mondays; of these 50 Mondays fell on a day following the Poya Holiday. Variation was only in 2 weeks. In 1968 there are 53 Mondays; of these 49 Mondays fall on the day following the Poya Holiday so that consumers would have lost 2 measures in 1967 and 4 measures in 1968. To compensate this loss, Government can as they have done in the case of holidays (giving additional Special Holidays to complete the full number of Holidays) give an additional measure or two as the case may be during

He Had Faith in Mankind

Dr. Martin Luther King died with a dream and a faith in the future of mankind. A firm believer in non-violence, he hoped and longed for the day when war, poverty and racial and social injustice would be completely eliminated, said Mr. Joel Martin of the Peace Corps, addressing the trainees of the Co-operative Training School, Jaffna, at a commemoration meeting in honour of Dr. King.

Mr. Martin went on to say that one of Dr. King's guidelines was the Bible's counsel *Do unto others as you would have done unto you*. In spite of the gloom that enveloped the world today, Dr. King was hopeful that man would learn to think more spiritually. He dreamt of a future when white and black would learn to live together in complete equality. Convinced that the Vietnam war was immoral, Dr. King stood up to be counted among those who condemned the war unequivocally. For Dr. King, both the Civil Rights Campaign and the Vietnam war had to do with man's freedom, his fundamental rights and his right to survival.

Qualified Support

Answering questions, Mr. Martin said that Dr. King had been supported only up to a point by the authorities: they backed him up only to the point where they felt he would not cause a fundamental disruption of the American system. It was significant, he remarked, that no American

the Christmas week and the New Year week in April.

President had used his full powers to ensure complete equality for the Negro. Questioned about Vietnam, Mr. Martin said he personally felt that America should not have intervened in what was fundamentally a Civil War.

A Permanent Place in History

Mr. K. Paramothayan, Principal, who presided, said that within his short span of life, Dr. King had achieved so much that he had secured a permanent place in history. It was his distinction to have introduced to the West Mahatma Gandhi's noble weapon of *ahimsa*. It was the irony of history that apostles of peace met with death at the hands of violent men. But violence could not strangle a noble movement: it only spurred it on. For Dr. King, religion was not merely something which dealt with the soul: in his own words, a religion which dealt only with the soul but not with the social and economic factors that scarred the soul, was moribund and only waiting to be buried. Dr. King's death was a loss to every one of us and to the whole world.

'Just as Necessary as a Temple'

A cooperative society is just as necessary to a village as a temple or a school, said Mr. R. Rajaratnam, President ND CF, speaking at the Thenmaradchy East MPCs Union Seminar.

Deploing the Government's increasing tendency to use the Cooperative Movement as a tool to implement its policies, Mr. Rajaratnam said that if the Cooperative Movement became an arm of the Government, then it could not really be called a People's Movement.

He condemned the Government's policy of changing CC D's every few months: this was definitely harmful to the Movement.

Stressing that economic progress was possible only through Cooperation, he appealed to honest men to join the Movement and run it on the correct lines instead of staying on the sidelines and describing the Movement as a den of thieves. He appealed to cultivators to pay back loans taken under the new Agricultural Credit Scheme: otherwise the movement would be severely hampered.

Mr. J. R. Rajaratnam who presided, welcomed the speakers and delegates. He emphasised the need for Savings Schemes in societies, and appealed to the delegates to spread among their societies the knowledge they gathered at the Seminar.

Mr. V. Canagasabai ACCD Jaffna East stressed the need for absolute honesty, if the Cooperative Movement was to progress. It was the lack of honesty and ignorance that hampered the Movement's progress. Cooperative Seminars went a long way in dispelling ignorance.

At the discussions that followed, several speakers stressed the need for a Unified Service for Cooperative employees.

RD Textiles Available Thro' Consumers' Union

The All Ceylon Cooperative Consumers Union is making available to cooperatives the textiles produced at the Dept. of Rural Development and Small Industries. These textiles are comparatively low-priced, coupon free and non-price controlled.

The Consumers Union has requested MPCs Unions to undertake the supply of these textiles to affiliated societies, as imported textiles are not available in adequate quantities, especially to meet the New Year demands.

Canned Fish Distribution Through Coop Unions

The C.W.E. has now decided to issue canned fish only through Cooperative Unions.

The Unions have been requested to distribute the quantities equitably not only to Cooperatives but also to authorised distributors attached to them and any other traders having dealings with the Unions. The Unions have also been asked to take particular care to see that consumers are widely served by both the Cooperatives and the private sector, at reasonable prices.

Wholesale Distribution for Consumers Union?

The All Ceylon Cooperative Consumers Union is trying to obtain supplies of locally produced 'Perakum' Condensed Milk and Marketing Department products like jams, jellies, chutneys, fruit juice, cordials and fruit in syrup etc. for wholesale distribution to Unions.

All MPCs Unions have been asked to indicate the quantities they require for distribution to affiliated societies and, if necessary, to private traders, after serving the coops' requirements.

Board Gives Assurance

The Board of Directors of Lanka Salu Sala Ltd. have promised to see to it that Coop Unions will have no cause for complaints regarding the distribution of textiles at the Jawatta Stores.

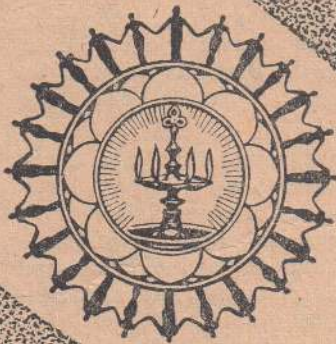
This assurance was given to a deputation consisting of a few Directors of the Cooperative Federation of Ceylon and the All Ceylon Cooperative Consumers Union together with the Secretary of these two institutions, which met the Board of Directors of Lanka Salu Sala recently.

The Dept. of Cooperative Development has now placed one of its officers at the Jawatta Stores as liaison officer: Union representatives can make on the spot complaints to him.

Dried Fish for Coops

The C.W.E. has indicated its willingness to issue dried fish to Cooperative Unions from its Welisara Depot instead of the MaCallum Road Depot, if there is a joint request from all the Unions.

... to work together

The Co-operative Movement plays an important role in Ceylon's economic development. The People's Bank works together with the Co-operatives for National Prosperity.

PEOPLE'S BANK

The largest network of branches in Ceylon.

SOUTH YALPANAM MPCs UNION LTD., KILINCHCHI.

Phone : 8.

T'gram : "Yarlunien".

We supply Provisions, Textiles, Agriculture requisites and Building materials.

Agents for : Messrs. Shell Company of Ceylon Ltd., Ceylon Nutritional Foods Ltd., B.C.C. Ltd., Elephant Brand Asbestos and Ceylon Petroleum Corporation.

வசந்தகால அழகைச் சுவந்து வரும்

சித்திரைப் புத்தாண்டு!

சித்திரை மாதம் பிறந்ததும் இளவேனில் என்னும் வசந்தகாலம் ஆரம்பிக்கின்றது. அக்காலத்தில் இயற்கை அன்னை மெல்லிய தளிர்நாடையே நெய்நீர் மணமிக்க மலர்கள் சூடி, நறிய கனிகளை நகைகளாக அணிந்து முகத்தில் புன்னகை நெய்ய அழகாகக் கொலுவிற்றிருப்பார்.

வேப்பமரங்களிலும், மாமரங்களிலும் வெண்மலர்க்கொத்துக்கள் மலர்ந்து மணம் பரப்பும், கற்பக விருட்சங்களான பனைகளில் சுவைமிக்க நுங்கு குலைகுலையாகத் தொங்கும், தெற்கேயிருந்து தென்றல் அசைந்து வந்து இன்பசுகம் பேசும். இவ்வண்ணமாக இயற்கை அன்னையின் அருள் விழிநோக்கும், குளிர் அழகுச் சூடும் எங்கும் இளவேனின் ஆட்சிக்காலத்தே வியாபித்திருக்கும்.

இத்தகைய இளவேனில் இலக்கியங்களில் அழகாக வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், காலங்களில் தலையாய சிறப்பு வாய்ந்ததெனவும் போற்றப்பட்டிருக்கின்றது. "காலங்ககளில் நான் மலர் சான்ற இளவேனில்" என்று ஸ்ரீகிருஷ்ண பிரான் பகவத்கீதையில் கூறியுள்ளார். ஊடலால் பிணங்கிப் பிரிந்திருந்த காதலர் இன்னிளவேனிற் காலத்தில் கூடி மகிழ்வார்கள். அக்காலத்தில் குயில்கள் மாந்தளிர் களைக் கோதி உண்டு மகிழ்ந்து கூவும். அதை இளங்கோவடிகள் மிக அழகாகக் கூறியுள்ளார்.

"ஊடினீர் எல்லாரும் உருவிவான் தன்னுணை கூடுமின் என்று குயில்கள் சாற்றும்" குயில்கள் இவிய குரலில் சும்மா 'கூ கூ' என்று கூவவில்லை; "இளவேனில் பிறந்து விட்டது. அதனால் ஊடியிருந்த காதலர்கள் கூடி மகிழுவார்கள்" என்று கூறுகின்றனவாம்.

இதனால்தான் குயிலை 'வசந்தத்தின் தூதுவன்' என்று கவிஞர்கள் வர்ணித்துள்ளார்கள். இக்காலத்தே காதல் செய்வமான மனமதன் தென்றலைத் தேராகவும், கரும்பை வில்லாகவும், மலர் அரும்பை பாணமாகவும் கொண்டு ஆட்சி செலுத்துவான். பழங்காலத்தில் வசந்த விழா என்ற இன்பவிழாவை இக்காலத்தில் கொண்டாடினார்கள். வசந்த விழா மனமதனுக்கு எடுக்கப்படும் விழாவாகும். தமது காதல் சித்திக்க இளங்காதலர் இவ்விழாவில் கலந்து கொண்டு மனமதனை ஆடிப்பாடித் தொழுவார்கள். இளவேனில் காலம் பிறக்கும் சித்திரை மாதம் வண்பையும் செழிப்பையும், மகிழ்வையும் சுவந்துவரும் இவிய மாதமாகும்.

இக்காலத்தை இறைவனது திருவடி நீழலுக்கு நிகராக அடியார்கள் பாடிப்பரவியுள்ளார்கள் என்றால் அதன் அருமை பெருமைகளைப் பேசவும் வேண்டுமா?

இக்காலத்தை இறைவனது திருவடி நீழலுக்கு நிகராக அடியார்கள் பாடிப்பரவியுள்ளார்கள் என்றால் அதன் அருமை பெருமைகளைப் பேசவும் வேண்டுமா?

"கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் வகை கிடைத்த குளிர் தருவே" என்ற இராமலிங்க சுவாமிகள்.

சுதிர் காலத்தில் பனியாலும், பிணியாலும் நலிவுற்ற மக்கள் இன்னிளவேனின் இன்பசுகத்தை சித்திரை மாதம் தொடக்கம் அனுபவிக்கின்றனர். எனவே காலங்களுள் சிறந்த ஒப்புயர்வற்ற இளவேனில் காலம் பிறக்கும் சித்திரை மாதத்தின் முதல் நாளை, தமது ஆண்டின் தலைநாளாக— இன்பநாளாக— பெருநாளாக நினைப்பிற்குள் டாத நெடுங்காலமாகத் தமிழர்கொண்டாடிவருகின்றனர்.

சித்திரை வருடத்தன்று தமிழ் மக்கள் அதிகாலையில் மருத்துநீர் என்று சொல்லப்படும் பலவித முவிதை கலந்த நீரைத் தலையில் தேய்த்து நீராடி புத்தாடை அணிகின்றனர். அப்பெருநாளே மகிழ்வுடன் கொண்டாடும் வண்ணமாகப் போர்த்தேங்காய் அடித்தல், தேசியவிளையாட்டுக்களை விளையாடும் ஆகிய பண்புகள் பல காலங்களாக இருந்து வருகின்றன. அன்பும், பண்பும், மகிழ்வும் பெருக்கெடுக்கும் பழமைசான்ற பெருநாளாகிய சித்திரைப் புத்தாண்டை நோக்கி நாம் தொழுகின்றோம்.

எம்மைப் பிணைக்கும் பொதுப் பாரம்பரியம்

ஒரு நாட்டுமக்களை அவர்களின் பொதுப்பாரம்பரியமே ஒன்றுபடுத்துகின்றது. இப்பாரம்பரியத்தை நிலைக்கச் செய்வது கல்வியின் தலையாய நோக்கமாகும். கல்விமுறை பாரம்பரிய உணர்வை விஞ்ஞான உணர்வோடு இணைக்க முயலவேண்டும் என்பதை கல்வி விற்பன்னர்கள் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

இத்தகைய பொதுப்பாரம்பரியம் இலங்கையில் பருத்தித்துறை தொடக்கம் தெய்வேந்திரமுனை வரை நிலவுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். தேசிய புத்தாண்டு (ஆம், இது சிங்கள-தமிழ் புதுவருடமல்ல தேசிய புது வருடமே) இதற்குச் சான்றுபடும். எமது தேசிய ஒற்றுமை இயற்கை அமைப்பிலோ, அல்லது ஆங்கிலேயர் விட்டுச் சென்ற நிருவாக இணைப்பிலோ தங்குவதன்று. வரலாறு எமக்கு விட்டுச் சென்ற பொதுச் சொத்திவிருந்துதான் மணப்பாங்கான ஒற்றுமையை நாம் உருவாக்கலாம் - இதுவே தேசிய ஒற்றுமைக்கு வழிகோலும். இந்தப் பொதுப்பாரம்பரியத்தை நாம் தெளிவுற உணர்ந்து அதனை வளப்படுத்தி எமது வழித்தோன்றல்களுக்கு விட்டுச் செல்வதே எமது தலையாய கடைமையாகும். மேலும் எமது மரபைப் புதுப்பித்து, இந்த ஊழிக்கு ஏற்றதாக ஆக்குவதும் எமது தொண்டாகும். அப்பொழுதுதான் எமது பாரம்பரியம் எம்மையும், எமது வழித்தோன்றல்களையும் இணைக்க முடியும்.

எமது வரலாற்றை நாம் உற்று நோக்குவோமாயின் ஓர் அரும்பெரும் உண்மையை நாம் உணரலாம். வேறு எங்கு மில்லாத வகையிலே மிகப் பரந்த சகிப்புத்தன்மை இங்கு நிலவியது. பல மரபுகள், ஆனால் ஒரே வரலாறு! நான்கு சமயங்கள், ஆனால் ஒரே மக்கள்! இரு மொழிகள், ஆனால் ஒரே குரல்! எமது கடந்தகால வரலாற்றிலே ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் மன்னர்கள் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். பல்வேறுபட்ட மரபுகள் ஒன்றித்து இம்மன்னர்களாகத் திருவுருக் கொண்டன. முன்பு நிலவிய இப்பரந்த மனப்பான்மைக்கு மத்தியகால தோட்டகமுய பிரிவினா சான்று பகரும். அங்கே பெளத்தருக்கும், இந்துக்களுக்கும் கல்வி புகட்டப்பட்டது. புத்தமதத்துடன் இந்துசமய நான்கு வேதங்களும் போதிக்கப்பட்டன. பாளி, சமஸ்கிருதம், சிங்களம், தமிழ் முதலிய மொழிகளும் கற்பிக்கப்பட்டன. கோட்டை, கண்டி அரச அலுவலர்களும் இத்தகைய இனப்பாகுபாடற்ற சூழ்நிலை நிலவியது. சிங்களத்துடன் தமிழும் அரசுகளும் மொழியாகத் திசுந்தது. வேறுபட்ட இனங்களும், பண்பாடுகளும் காலப்போக்கில் கலந்தே இலங்கை மனிதன் உருவாகியிருக்கிறான். இவனுக்கு தனித்துவமான இலங்கை நோக்கு இருக்கிறது. இந்நோக்கு அவனது பூர்வீகதாய்மான இந்தியாவிலிருந்து அவனை வேறுபடுத்துகின்றது.

சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் ஆதாரமற்ற கட்டுக்கதைகளை உண்மை என்றுகொண்டு வரலாற்றை எழுத முனைவது எமது பாரம்பரியத்திற்குப் பெரிய இழுக்கைத் தேடித்தருவதாகும். இவ்வித இழிசெயலிட்டு எமது பொதுப் பாரம்பரியம் உருவாகுவதற்கு வெவ்வேறு இனத்தவர் செய்த தொண்டை நடுநிலையோடு ஆராய்வதே சிறந்ததாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட சமயமோ, பண்பாடோ இலங்கையில் தலைசிறந்து விளங்கியது என்பதை புதைபொருள் ஆராய்ச்சியாளர் நிறுவ நினைப்பது பெரிய துரோகச் செயலாகும். இத்தகைய குறுகிய ஆராய்ச்சியை விடுத்து எமது மண்ணிலே புதைந்திருக்கும் மாபெரும் வரலாற்றை அம்பலப்படுத்துவதே உயர்ந்த செயலாகும். இலங்கையிலே ஒரு தேசிய நூல் நிலையத்தை நிறுவி அங்கு எத்தகைய வேற்றுமையுமின்றி இலங்கை வெளியீடுகளையும், கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், எழுத்தாளர்களின் புகைப்படங்களையும் காட்சிக்கு வைக்கும் நன்னாள் எந்நாளோ!

அதுபோலவே நாம் அச்சிரும்முத்திரைகள் நாடு முழுவதிலும் அழகை எடுத்தியம்ப வல்லவனவாக இருத்தல் வேண்டும், ஆசிரியர்கள் தமது மாணவர்கள், சிலருக்கல்ல, எல்லோருக்கும் சொந்தம் என்ற மாண்பினை வளர்த்தல் வேண்டும். மாணவர் எமது பாரம்பரியம் முழுவதிற்கும் உரித்தானவர். அவர்களுக்குச் சமவாய்ப்புகள் இருத்தல் வேண்டும். நாட்டுப்பற்றற்று குறுகிய வட்டார நலன்களைப் பேணும் அரசியல்வாதிகளைத் தேசத்துரோகிகள் என்றால் மிகையாகாது; அதே போன்று மக்களின் மொழிகளிலே மக்களோடு தொடர்பு கொள்ள மறுக்கும் பொதுப்பணியாளரும் இத்தகைய துரோகிகளே.

இப்புத்தாண்டிலே நாம் எல்லோரும் நாட்டுப்பற்றுள் எவராய் திகழ்வோம் எனச் சங்கற்பம் செய்வோமாக!

கூட்டுறவு

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச்சபையின் வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம், 15 - 4 - 1968.

இனப்பாகுபாடற்ற உலகே அவரதுகனவு

"காலஞ்சென்ற கலாநிதி மாட்டின் லாதர் கிங் மனித குலத்தின் எதிர்காலத்தில் திடமான நம்பிக்கை வைத்திருந்தார். உலகத்திலே இன்று எத்தனையோ நெருக்கடிகள் நிலவிவந்த போதிலும் அவரது நம்பிக்கை தளரவில்லை." இவ்வாறு சமாதானக் குழுவைச் சேர்ந்த அமெரிக்கரான ஜோயல் மார்ட்டின் அகால மரணமடைந்த காந்தியவாதியான கலாநிதி மார்ட்டின் லாதர் கிங் அவர்களின் அறுதாபக் கூட்டத்தில் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார். இக்கூட்டம் யாழ்ப்பாணம்-கூட்டுறவுப் பயிற்சிக்கலாசாலையில் நடைபெற்றது.

மேலும் அவர் பேசுகையில், "வறுமை, போர் இனப்பாகுபாடு, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு அற்ற ஓர் உலகைப் பற்றியே கலாநிதி சதா கனவு கண்டார்" என்றார். அவ்விதஇலட்சிய உலகிலே வெள்ளையும், கறுப்பும் எவ்விதபாகுபாடுமின்றி ஒருமித்து வாழ்வார். மகாத்மகாந்தியின் அகிம்சை முறையைக் கடைப்பிடித்து ஒடுக்கப்பட்ட நீர்க்ரோமக்களின் விடுதலைக்காக அவர் எத்தனையோ போராட்டங்களை நடாத்தி குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியும் சண்டார் என திரு. மார்ட்டின் தொடர்ந்து பேசுகையில் குறிப்பிட்டார்.

அவர் மேலும் பேசியதாவது: "நீர்க்ரோ மக்களின் உரிமைகளுக்கு மட்டும் கலாநிதி போராடவில்லை. அவர் வியட்நாம் போரையும் கண்டித்து குரலெழுப்பினார். வியட்நாம் போரிலும் மனித குலத்தின் சுதந்திரமும் அவனது அடிப்படை உரிமைகளுமே உண்மையான பிரச்சினைகள் என்பதை உணர்ந்ததாற்றான் அவர் அப்போரைக் கண்டிக்கத் தயங்கவில்லை. வருங்காலத்தில் மனிதன் ஆன்மீக ரீதியாக சிந்திக்கத் தொடங்குவான் என கலாநிதி கிங் இறுதிவரை நம்பினார்.

கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கையில் கலாநிதி கிங் அவர்களை ஓரளவிற்குத்தான் அமெரிக்க அரசாங்கங்கள் ஆதரித்தன என திரு. மார்ட்டின் சுட்டிக்காட்டினார். இதன்

அவர் விளக்குகையில் அமெரிக்காவின் அடிப்படைச் சமூக அமைப்பு பாதிக்கப்படாத வரைதான் அவருக்கு ஆதரவு கிட்டியது என குறிப்பிட்டார். அதற்கு மேலே எந்த அமெரிக்க குடிப்பதியாவது தமது முழு அதிகாரத்தையும் கையாண்டு நீர்க்ரோ மக்களுக்கு சம உரிமை வழங்க முற்படவில்லை. வியட்நாம் போர் பற்றி அவரிடம் வினவப்பட்ட போது தனது சொந்த அபிப்பிராயத்தின்படி அமெரிக்கா

விவசாயக் குழுவிற் குறியமணம்

திருக்கோணமலையின் மாவட்ட விவசாயக் குழுவிற் குறும் பலகமம் ப. நோ. கூ. ச. சமாசத்தலைவர் திரு. M.K. செல்வராசாவை காணி அமைச்சர் கௌரவ சி. பி. டி. சிவ்வாறியமித்துள்ளார், திரு. செல்வராசா 1968 ம் ஆண்டு மார்ச் 3 ம் திகதி தொடக்கம் 3 வருடங்களுக்குத் தொடர்ந்து இக்குழுவில் அங்கம் வகிப்பார்.

தம்பலகமம் ப.நோ.கூ.ச. சமாசம்

தம்பலகமம் ப. நோ. கூ. சங்கங்களின் சமாசத்தின் வருடாந்தப் பொதுக்கூட்டத்தின் போது பின்வருவோர் உத்தியோகத்தர்களாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

அங்கு தலையிட்டமை முறையற்றது என்றார். அங்கு நிலவும், உள்நாட்டுப் போரில் வெளியார் எவரும் தலையிட்டிருக்க வேண்டியதில்லை என மேலும் அவர் கூறினார்.

கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்கிய கலாசாலை அதிபர் திரு. க. பரமோதயன் பேசுகையில் "காலஞ்சென்ற கலாநிதி மார்ட்டின் லாதர் கிங் வரலாற்றிலே ஒரு நிரந்தர இடத்தைப்பெற்றுவிட்டார்" எனச் சுட்டிக்காட்டினார். மேற்கு நாடுகளுக்கு காந்தியின் அகிம்சை நெறியை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை கலாநிதியையே சாரும்" என தொடர்ந்து பேசுகையில் அவர் குறிப்பிட்டார். அவரது மரணம் உலகம் முழுவதற்கும் மாபெரும் இழப்பு என மேலும் திரு. பரமோதயன் சுட்டிக் காட்டினார்.

தலைவர்: திரு. M. K. செல்வராசா. உபதலைவர்: திரு. P. கனகசபை. செயலாளர்: திரு. K. சிவசுப்பிரமணியம்.

திரு. M. K. செல்வராசா மக்கள் வங்கிக்கும், மாவட்ட சமாசத்திற்கும் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். திரு. K. சிவசுப்பிரமணியம் திருக்கோணமலை கூட்டுறவு வங்கிக்கு பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

மீன் மொத்த விற்பனை

கூட்டுறவு மொத்த விற்பனைத் தாபனம் தகரத்தில் அடைக்கப்பட்ட மீன்களை கூட்டுறவுச் சமாசங்கள் மூலம் மாத்திரமே விறியோகிக்க முடியுமா செய்துள்ளது. இம் மீன்களை சமாசங்கள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு மாத்திரமல்லாது, தத்துவம் பெற்ற விநியோகஸ்தர்களுக்கும் சமாசங்களிடம் கொள்வனவு செய்யும் வேறு விநியோகஸ்தர்களுக்கும் விநியோகம் செய்ய வேண்டும் என பணிக்கப்பட்டுள்ளது. கூட்டுறவுச் சங்கங்களும், தனியார் துறையும் பாவனையாளர்களுக்கு இம்மீன்களை நியாயமான விலைக்கு செல்வனே விற்கின்றனவா என்பதில் சமாசங்கள் முக்கிய கவனம் எடுக்கவேண்டும்.

புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்

வாசகர்களுக்கு 'கூட்டுறவு' மனமார்ந்த இனிய புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது. ஆர்.

நட்டோலை - சுபிலர்

சங்காணைப் பட்டினம்

“சங்காணைப் பட்டினம்” என்னும் நூல் கிடைத்தது: சங்காணைப் பட்டினத்தைப் பற்றிய பழைய வரலாறுகளும், இப்போதைய வீரர்களும் தெளிவாகவும் அழகாகவும் இதில் கூறப்பட்டுள்ளன. இதை எழுதிய திரு. இ. அப்பாத்துரையின் முயற்சி எழுத்துத்துறையிலே ஒரு புது வித முயற்சியாக மிளிர்கின்றது. அவரது இத்தகைய புது முயற்சி சங்காணைப் பட்டினத்தை அறியச் செய்த அரிய சேவையாக அமைந்துள்ளது. சரித்திரங்களை திரித்துக் கூறுதலும், இருட்டடிப்புச் செய்தலும் நடைபெறும் இக்காலத்தில் திரு. அப்பாத்துரை செய்த முயற்சி மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாகும். இவ்விதம் ஒவ்வொரு நகரங்களைப் பற்றியும், வீசேட இடங்களைப் பற்றியும் ஆராய்ச்சி ரீதியாக உண்மை பிறழாத நல்ல நூல்கள் அவ்வப்போது ஆக்கப்படுமேயானால் சரித்திர மோசடிகளும் அதையிட்டு வாக்கு வாதங்களும் என்றுமே எழ இடமிருக்காது. எழுத்துத்திறையில் நவீன வசதிகள் நிறைந்துள்ள இக்காலத்தில் இத்தகைய நூல்கள் ஆக்கப்படுவது மிகவும் பயன்மிக்க தலையாய பணியாகும். உண்மையான சரித்திர வரலாறுகள் எழுதப்படுவதற்கு இவை ஏதுவாகும்.

கூட்டுறவு விவசாயம் மேலும் பல்வேறு தொழில்கள் நிறைந்துள்ள சங்காணையில்

கலை, இலக்கிய ஊக்கமும், ஆக்கமும் இல்லையா என இந்நூலைப் படித்த எனதுள்ளம் வினவியது!

திரு. அப்பாத்துரையின் அரிய முயற்சியின் சின்னமாக விளங்கும் இந்நூலில் மறுபதிப்பு மேலும் சிறந்த முறையில் நல்ல அமைப்புடன் வெளிவரவேண்டும் என நான் விரும்புகிறேன். சங்காணையிலிருக்கும் சரித்திரப் பழமை வாய்ந்த டச்சுக்கோட்டை என அழைக்கப்படும் தேவாலயம், பிரசித்தி வாய்ந்த கிறித்தவ சைவ ஆலயங்கள், சிறந்த முறையில் இப்போது இயங்கிவரும் வலி. மேற்கு ப. நோ. கூ. ச. சமாசக் கட்டிடம் இவைகளின் படங்கள் அடுத்த பதிப்பில் கட்டாயமாக சிறந்த முறையில் இடம் பெறவேண்டும். அத்துடன் சங்காணைப் பட்டினத்தைப் பற்றிய வட்டார மாதிரிப்படமும் இடம் பெறவேண்டும். மட்கலப் பொருள்களுக்குச் சங்காணை குறிப்பிடத்தக்க இடமாகும். ஆதலால் அங்கிருக்கும் மட்பாண்டத் தொழிற்சாலையின் படமும் இடம் பெறல் வேண்டும். இவற்றுல் புத்தகத்தின் அழகும், அமைப்பும் சிறப்புடன் மிளிரும். திரு. அப்பாத்துரை முதன் முதலாகத் தொகுக்கிய இந்த அரிய முயற்சியை ஏனையோரும் பின்பற்றவேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

போர்த்தேங்காய் அடியும்

தேசிய விளையாட்டுக்களும்

சீத்திரை வருடப்பிறப்பு பென்றால் இன்பக்கிளர்வை ஊட்டும் போர்த்தேங்காய் அடிதான் ஞாபகத்திற்கு வரும்; வருடப்பிறப்பிற்கு இரண்டு மூன்று கிழமைகளுக்கு முன்பதாகவே எல்லோரும் நல்ல போர்த்தேங்காய்களைச் சேர்க்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். போர்த்தேங்காய் அடியில் சிறுவர்கள், வாலிபர்கள், நடுத்தரவயதினர் - இவர்கள் மத்திரபல்ல, முதியோரும் உற்சாகமாகக் கலந்து கொள்ளும் காட்சிகளை கிராமங்களில் ஆங்காங்கு பார்க்கும் போது மிகவும் ரசனையும் குதூகலமாவும் இருக்கும். ஒரு கிராமத்திற்கும் இன்னொரு கிராமத்திற்குமிடையிலும் போர்த்தேங்காய் அடிப்போட்டி நடக்கும். வருடம் பிறந்து பத்துப்பதினைந்து நாட்கள் கழிந்த பின்பும் போர்த்தேங்காய் அடி தொடர்ந்து நடக்கும்.

வருடப்பிறப்பன்று போர்த்தேங்காய் அடிக்கும் வழக்கம் இன்று நன்கு அருகி விட்டது; இப்பொழுதுள்ள பிள்ளைகள் பெரும்பாலானவருக்கு அப்படியொன்று இருந்தது என்பது தெரியுமா என்பதும் ஐயிச்சம்தான்.

இதுபோலவே எமது பல தேசிய விளையாட்டுக்களும் அருகிப் போய்விட்டன. பாடசாலைகளில் அன்னிய நாட்டு விளையாட்டுக்கள் மாத்திரம் ஆதிக்கம் பெற்றமையே இதற்குக் காரணம் என்று கூறலாம். கிளித்தட்டு, கிட்டி, போன்ற எமது விளையாட்டுக்கள் பிறநாட்டு விளையாட்டுக்களுக்கு எந்த விதத்திலும் குறைந்ததல்ல. இவை போன்ற பல விளையாட்டுக்கள் தமிழகத்தில் அன்று இருந்தன; விளையாட்டுக்களில் போது அணியும் உடை வட்டுடை என வழங்கப்பட்டது. இன்று மாணவர்கள் அணியும் கட்டைக் காற்சட்டை போன்றதுதான் வட்டுடை.

அன்று இருந்த காணியோடு போரிடும் சல்லிக்கட்டுப் போன்ற எமது பல விளையாட்டுக்கள் மறைந்து போய்விட்டன. இன்றும் சில விளையாட்டுக்கள் மறைந்து கொண்டு வருகின்றன. அன்னிய நாட்டு விளையாட்டுக்களை மேற்கொண்டுவரும் பாடசாலைகள் இன்று அவைக்காக அதிகம் செலவு செய்கின்றன. எமது பழமை வாய்ந்த விளையாட்டுக்களோ பணச் செலவற்றவை, அத்துடன் சிறந்தவை; அதனால் அன்னிய நாட்டு விளையாட்டுக்களை கைவிட்டு விடவேண்டும் என்று கூறவில்லை.

அன்னிய நாட்டு விளையாட்டுக்களை அதிக பணச் செலவு செய்து வளர்த்து வரும் பாடசாலைகள், சிறந்த தேசிய விளையாட்டுக்களை 'தீண்டத்தகாதன'வாக தள்ளிவிடுதல் முறையல்ல. விளையாட்டுகளுக்கென்று, இப்போது தனியாக அமைச்சர் இருக்கிறார். அவர் தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லீம்களின் பழமை வாய்ந்த விளையாட்டுக்களையும் பாடசாலைகளில் இடம் பெறச் செய்ய வழிவகுக்க வேண்டும். இதனால் பழைய பாரம்பரியங்களைப் பற்றிய உணர்ச்சிகளையும் தேசிய எழுச்சியையும் ஒரு சிறிதளவாவது இளைஞர் உள்ளங்களில் பதிக்கலாம் என்பது எனது நம்பிக்கை.

காலத்தேவை கூட்டு

பொருளாதாரத்தின் எந்தத் துறையில் பார்த்தாலும் போட்டியும் சிக்கல்களும் மலிந்து கிடப்பதையே காண்கிறோம். வையக வாழ்வு வளம் பெறுவதற்காகவே பொருட்களை உற்பத்தி செய்கின்றோம்; எல்லோரும் எல்லாம் பெற்று வாழ வேண்டுமென்பதற்காகவே பொருட்களை வேண்டிய இடங்களுக்கு எடுத்துச் சென்று வழங்க வானிபத்தை நாடாத்துகின்றோம். இயற்கையன்னை வரம்பின்றி அள்ளித்தரும் பொருட்களைச் சேகரிக்கவும், அவற்றைப் பயனுள்ள பொருட்களாக மாற்றித்தரவும் எத்தனையோ பணிகளை மேற்கொள்கின்றோம். இவ்வளவும் நடைபெற்றுப் பொருளியல் உலகில் அமைதி இல்லை. ஏன்?

பொருள் உற்பத்தியில் இன்று காண்கின்ற இணைப்பு ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் நிழ்கின்றது. இணைகின்ற ஒவ்வொரு உற்பத்திச் சாதனமும் இலாபநோக்கத்தோடு செயற்படுகின்றது. நிலத்தின் சொந்தக்காரருக்கு அதிக வாடகை குறி. உழைப்பாளிகளுக்கு உயர்ந்த கூலியே நோக்கம். முதல் வைத்திருப்பவர்களுக்கு வட்டியின் மீது கண். நிருவாகம் புரிபவர்களுக்கு எஞ்சுகின்ற இலாபத்தை எப்படிப் பெருக்குவது என்பதே சிந்தனை. தங்களது வருவாயை மற்றவர்களுக்குக் கிடைப்பதைக் குறைப்பதன் மூலமே கூட்டிக்கொள்ள முடியுமென்ற நிலையில் ஒருவரோடொருவர் நேர்மையாக

ஆதித்தனார் கல்லூரி விரிவுரையாளரும், கிராம ராஜ்யத்தில் நல்ல கட்டுரைகள் எழுதிவருபவருமான திரு. மா. பா. குருசாமி எம்.பிரதத்தியேகமாக எமக்கு எழுதியனுப்பிய கட்டுரையை இங்கு பிரசுரிக்கின்றோம்.

நடந்து கொள்ள முடியவில்லை. முடிந்த அளவு ஏமாற்றுதல் பொருளாதாரத்துறையில் பொது விதியாகின்றது. இதனால் அன்பின் அடிப்படையில் அமைய வேண்டிய மனிதத்தொடர்பு, நிறுபூத்த நெருப்பாக இருக்கும் உள்ளார்ந்த போட்டியின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. போட்டியின் விளைவு இருப்போர் இல்லாதவர்கள் என்ற போராட்டம். போராட்டம் வெறுப்பென்னும் காய்ச்சலை வளர்க்கின்றது. இத்தகைய நிலையில் ஆக்கத்தை விட அழிவே மிகுந்து வருகின்றது.

சிறந்த வழி: “பொருளில் வாரக்கு இவ்வுலகம் இல்லை” என்பதை உணர்கின்றோம். ஆனால் அதேநேரத்தில் பொருள் ஒரு கருவிதானே தவிர, அதன் நோக்கம் மனிதர்களின் நலம் காத்தல் என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. மனித குலத்தின் நலத்தைக் காக்கும் வகையில் பொருள் உற்பத்தியை மேற்கொண்டு பங்கிட்டு வாழ துண்டுபிடி நிற்ரும் தனிமனித முயற்சி ஏற்றதல்ல என்பதை வரலாறு காட்டுகின்றது. மனிதர்கள் சமுதாய உணர்வோடு ஒன்றுபட்டு இணைந்து ஈடுபடுகின்ற உற்பத்தி-பங்கிட்டு வாழ்க்கை முறையால்தான் மனிதகுலம்

மேம்பட்டு உயருமென்பதைக் கூட்டுறவுக் கோட்பாடு கூறுகின்றது. கூட்டுறவு இயக்கம் பொருளாதாரத்துறையில் முதலாளித்துவ முறையின் முதிர்ச்சியில் தோன்றினாலும் கூட சமுதாய வாழ்வில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றிவிட்டது. நமது சமுதாயக் கட்டுக்கோப்பிற்கு அடிப்படையாக இருக்கும் குடும்ப வாழ்க்கை கூட்டுறவின் வலிமையில் உருவானதே. இந்த வட்டத்தை எப்படி விரிவுபடுத்துவது என்பதுதான் இன்றையச் சிக்கல். மஸ்ரு வாலா என்பவர், “ஒரு கூட்டு இந்துக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த முயற்சியுள்ள ஓர் இளைஞன். அயல்நாடு சென்று பணம் சேர்க்கின்றான். அவன் அதனைக் குடும்பத்திலுள்ள மற்றவர்களோடு பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும். அதே போன்று, அவன் குடும்பத்தில் இல்லாதபொழுது குடும்பத்திலுள்ளவர்களுக்கு கிடைத்த வருமானத்திலும் பங்கு பெறுவான். ஏன் இந்தக் குடும்ப வரம்பை விரிவுபடுத்தி, குத்தகைக்காரனையும் கூலியர் யானையும், உண்மையில் கிராமம் முழுமையையும் அதற்குள் கொண்டுவர முடியாது? பின்பு பொருமை கொள்வ

தற்கு காரணமே இருக்காதோடு கூட, அவன் டைய வெளி முயற்சிக் உதவியையும் உற்சாகப்படும் பெறுவான். இது சிறுவர்களைக் கொள்கையில் முடிபெறும் பொருள் உழைக்காத நிலக்கிழார் பாதிக்காத பண்பெரு சுரண்டல் ஆகிய சொ வழக்கத்தில் இருக்கின்றது என்று கூறுவது என்பார் க்கத்தக்கது. இன்றுள்ள நிலையில் யுடைமையை ஏற்ற கொண்ட நாடுகளில் ஏதொரு கொள்ளத்தக்க இனிய முறை கூட்டுறவு தவிர ரென்றும் இல்லை என்று லாம். நாடு அடைபொருளாதார முன்னே தின் பலனை மக்கள் அளவில் பெற கூட்டுறவிடச் சிறந்த அமை முறையை ஜனநாயக ர்ளில் ஏற்படுத்த இயல் “ஒன்றுபட்டால் உவாழ்வு” என்ற உண் கூட்டுறவு இயக்கம் முறை வாழ்வில் ஏற்படுததைக் கண்டால். எல்லாத் துறையிலும் கூட்டுறவு இயக்கத்தை துறைக்கோ, அல்லது கை மக்களுக்கோ மட்டுறதென்று வரையறுத்துக்

சகிப்புத்தன்மையுடன் கூடிய வீரமே தேவை

வீரமே தேவை

இன்று எங்கும் வன்முறை துழ்நிலை தென்படுகிறது. இந்தநிலையில் கசப்பான சொல்லை உபயோகிக்காமல் இன்சொல்லும் ஷஷ்யத்தை விளக்கிக் கூறவேண்டும். நமக்கு யாரும் எதிரியே கிடையாது. வார்க்கபேதத்தை வளர்ப்பது நம்வேலையல்ல. அன்பின்மூலம் மக்களை ஒன்றிணைப்பதே நம்வேலை. சகிப்புத்தன்மையுடன் கூடிய வீரமே சிறந்தது. ஒற்றுமையுடனும் உண்மையுடனும் நம் பணியில் ஈடுபடுவோம் என்று கூறுகிறார் வினோபா அடிகள்.

இப்பொழுது நாம் நம் முடைய இலட்சியத்திற்கு அருகாமையில் நெருங்கிவிட்டோம். ஆனால் ஒருவேளை நமது இலட்சியத்தை இந்த வாழ்க்கையில் அடைய முடியாமலும் போகலாம். சிறுசுச் சிறுசு 16 ஆண்டுகளாக நடந்து கொண்டே இருந்தோம். எண்ணிய சில காரியங்களும், நினைத்திராத சில காரியங்களும் நடைபெற்றன; இப்பொழுது நாம் வந்திருக்கும் இடத்திலிருந்து நேராக செல்பதற்கான பாதையின்மேல் ஏறவேண்டியிருக்கிறது. சிறிது முயன்றால் நாம் உச்சியை எட்டிவிடுவோம்.

இன்சொல்லும் அன்பும் தேவை

நாம் கிராமதானம் என்னும் மருந்தை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். அதன் காரணமாக மக்கள் வாழ்க்கையும், சமுதாய வாழ்க்கையும் சீர்திருந்தும். ஆனால் அதற்குப் பத்தியமும் இருக்கவேண்டும். மருந்தை தேள் கலந்து சாப்பிடுகிறோமல்லவா? அதே போன்று நம்மருந்துடன் இனிப்பான பேச்சும் கலந்தி

ருக்க வேண்டும். இந்த சமயத்தில் நம் வாயிலிருந்து கடுமையான, கசப்பான சொல் ஏதும் வெளிவரக் கூடாது. யாராவது நம்மை எதிரி என்று நினைத்தாலும் கூட, நமக்கு யாரும் எதிரியே கிடையாது எல்லோரும் நம்முடைய சகோதரர்களே. அவர்களிடம் நாம் அன்புதான் செலுத்த முடியும். ஆகையால் யாராவது நம்மை எதிர்த்தால் நாம் அவர்களுக்கு எதிரியல்ல வென்றும், அவர்களுடைய நன்மையை விரும்புவவர்கள் என்றும் அமைதியாக நாம் விளக்கிக் கூற வேண்டும்.

இனிமையான மனிதர் கிடப்பாரா?

ஏதாவது ஒரு விஷயம் சரி என்று தோன்றினால் சரி என்று கூற வேண்டுமென்றும், அவ்விஷயம் சரி என்று தோன்று விட்டால் சரி, சரி என்று இருமுறை கூறவேண்டுமென்றும் மனுமகாராஜா கூறியிருக்கிறார். பல விஷயங்கள் சேர்ந்து உண்மை உருவாகிறது. சத்தியாக்கிரமி என்பவன் சத்தியத்தைக் கைக் கொள்பவனாக இருக்க வேண்டும். நான் கூறுவதுதான் உண்மை என்று

சாதிக்கக் கூடாது. அந்த நிலையில் சரி என்று தோன்ற விட்டாலும் கூட சரி, சரி என்று இருமுறை கூற வேண்டும். இரண்டு எதிர்மறைச் சொற்கள் சேர்ந்து ஒரு உடன்பாடான சொல் ஆகிவிடுகிறது என்று கணிதம் கூறுகிறது. அதே போன்று இரண்டு உடன்பாடான சொற்கள் சேர்ந்தால் அது எதிர்மறைச் சொல் ஆகவேண்டும். ஆகவே நீங்கள் கூறுவது சரி என்று தோன்று விட்டாலும் கூட, சரி, சரி என்று கூற வேண்டும். எங்கும் கசப்பான குழ்நிலை இருந்து வருவதால் மனுவின் வாக்கியத்தைக் கூறினேன்; இனிமையான மனிதர் ஒருவர் கிடைத்துவிட்டால் இந்த கசப்பு, விஷம் முழுவதை சீரணித்து உலகையும் வெற்றி கொள்வார்.

வார்க்கபேதத்திற்கு இடமில்லை

இரண்டாவது விஷம் நம் உள்ளத்திலிருந்தே, வார்க்கபேதத்தை அகற்றிவிட வேண்டும். கடவுள் நம்மை சிறுசுடிக்கும் போது ஆடையில்லாமலேயே பிறக்கிறோம். உலக வாழ்க்கையை விட்டுச் செல்லும் போதும் ஆடையின்றியே செல்ல வேண்டி நேரிடுகிறது. ஆகவே எல்லா மனிதர்களுமே ஒரே வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. ஒருவேளை வர்க்கம் ஏதாவது இருக்குமானால் ஒரு வளம் தம்பியாகவும், மற்றவன் அண்ணனாகவும் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். யாருமே அண்ணனுமில்லை, தம்பியுமில்லை என்று வேதம் கூறியுள்ளது நாம் எல்லோரமே ஒரே தோணியில் உட்கார்ந்திருப்பவர்கள்தான் என்பதை நாம் தெரி

ந்து கொள்ளவேண்டும். தால் சேர்ந்து மிதப்பெழுக்கினால் சேர்ந்து வேண்டும் என்று பிக்கை வண்டும். ஆகவே உலகில் இன்று பரவித் தவறான கருத்தால் நன் தீமை என்பனவை கற்ப யானது. ஒரு மனிதன் வாழ்க்கை இருந்தால் கெடு இல்லை. ஒரு மனிதன் ஒரு இருப்பதால் உலக லாபமும் இல்லை.

நம்பணி பிரிப்பதே இணைப்பதே

ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் தங்களுக்கென்று தனிச் சங்கங்கள் அமை எனர் ஒரு சாராரிடம் மற்ற சாரார் பாதுகா கொள்வதற்காக ஆசிரியரும் மாணவர்களும் சேக் கவியாகிறது. ஆனால் தங்கள் நலன்களைப் பாது பதற்காக சங்கம் அமை எனர் இதைப் போல் முதலாளி-தொழிலாளி சாயி-நிலமற்றவர்களின் பகை இருந்து வருகிறது பத்தாம் பசவிக் கொ இப்பொழுது சீனவில் னிஸ்டுகளுக்கு குள் வெட்டு குத்து நடந்து டிருக்கிறது கருத்துவேற ஏற்படும்போது சண்டை வதைத் தவிர வேறு வ அவர்களுக்குக் கிடை ஆகையால் வார்க்க கொள்கையை அணுக ஏதாவது திட்டம் உருபு மானால் ஷெட்டுவதும் உபுதொமை கடைசி வரை கொண்பிருக்கும். ஆனால் வேலை அதுவா? ஒன்று வேண்டுமென்ற சிந்த வேலை செய்ய வேண்டு

கூட்டுறவே!

ராஜ்யத்தில்
குருசாமி எம். ஏ.
ரையை இங்கு
—ஆர்.

காரணமே இருக்காது. அது கூட, அவன் அவனு வெளி முயற்சிகளுக்கு யையும் உற்சாகத்தை பெறுவான். இது கூட்டு கொள்கையில் முடியும். நடைபெறும் பொழுது க்காத நிலக்கிழார், சம்பகாத பணப்பெருக்கு, டல் ஆகிய சொற்கள் கத்தில் இருக்காது” கூறுவது எண்ணிப் கத்தக்கது.

ன்றுள்ள நிலையில் தனி டமையை ஏற்றுக் கட நாடுகளில் ஏற்றுக் ளத்தக்க இனிய வழி கூட்டுறவு தவிர வே றும் இல்லை என்று கூற நாடு அடைகின்ற ளாதார முன்னேற்றத் பலனை மக்கள் பரந்த டு பெற கூட்டுறவை சிறந்த அமைப்பு யை ஜனநாயக நாடுக ஏற்படுத்த இயலாது. றுபட்டால் உண்டு” என்ற உணர்வை றவு இயக்கம் நடை வாழ்வில் ஏற்படுத்துவ ன்லாம்.”

லாந் துறையிலும்: றவு இயக்கத்தை ஒரு கோ, அல்லது ஒருவ க்களுக்கோ மட்டும் ஏற் று வரையறுத்துக் கூற

முடியாது. எல்லாவகையான பொருளாதாரப் பணிகளையும் மேற்கொள்ள ஏற்ற தொகு வழிமுறையாகவே கூட்டுறவு இருக்கின்றது.

சமுதாயத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் இதனை எப்ப டிப் பயன்படுத்துவது என்ப தை டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத், “கூட்டுறவு இயக் கத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவது ஒவ்வொருவ ருடைய முயற்சியாகவும் இரு க்கவேண்டும். நமது சமுதாய வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு நிலையிலும் பல மக்களின் நன் மைக்காக இது கையாளப் பட வேண்டும். அதுமுடைய வேலைகளின் விரிவில் ஒவ்வொ ருவரும் பங்குபெற வேண் டும்,” என்று கூறுவது இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

பின் தங்கிய நாடுகளில் தொழிற்சாலைகளில் ஆக்கத் திறன் குறைந்திருக்கின்ற தென்று கூறுகின்றனர். இதற் கொரு காரணம் உழைப்பின் பலன் தொழிலாளர்களுக்கு கிடைக்காததால் அதில் அவ னுக்கு ஈடுபாடு இருக்கவில்லை. தொழிலாளர்களுக்கு ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்த அவனையும் தொ ளில் பங்குதாரராகவேண்டும். இதனைக் கூட்டுறவு அமைப்பு முறையில் எளிதாகச் செய்து விடலாம். நாட்டில் தொழில் வளம் குறைந்ததற்கே கார ணம் கூட்டுறவு முறையில் அதனை அமைக்காததே என் பதை, “வாடித் தொழிலினி றி வறுமையாற் சாவதெல்லாம் கூடித் தொழில் செய்யாக் (தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

நல்ல மனோஜர், நல்ல சங்கம்

“நல்ல மனோஜர், நல்ல சங்கம்” இவ்வாறு வ.ஐ.மே. சபை உ.ப. தலைவர் திரு. R. C. S குக் யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுப் பயிற்சிக் கலா சாலை கனிஷ்ட பிரிவினரின் பிரியாவிடை விருந்தின் போது பேசுகையில் குறிப்பிட் டார். மேலும் உரையாற்றுகையில் பயிற்சி பெற்ற நல்ல மனோஜர்களை உருவாக்குவதற்கே இப்பாடசாலை தொடங்கப்பட்டது. கூட்டுறவு ஊழியர்கள் நேர்மையுடனும், திறமையுடனும் சேவைபுரிந்தால் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் சிறப்புடன் இயங்கும் என்று கூறிய அவர், கூட்டுறவு என்னும் தீபத்தை மங்காது பாதுகாக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டார். யாழ். கிழக்கு கூட்டுறவு தலைமைக்காரியாலயப் பிரிசோ தகர் திரு. S. நா கலிங்கம் பேசுகையில் பாடசாலையில் பயின்றதை நடைமுறையில் செயற்படுத்துமாறு கேட்டுக் கொண்டார். மேலும் அவர் உரையாற்றுகையில் ஒவ்வொரு மாணவரும் தமது மனதில் பலனை எதிர்பாராது கடமையை ஆற்றவேண்டும் என்ற கீதையின் இனிய வாசகத்தைக் கருத்திற் கொண்டு செயலாற்ற வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தினார். கலாசாலை அதிபர் திரு: க. பரமோதயன் பேசுகையில் மனிதனை மனிதன் சமமாக மதிப்பதற்கும், அன்பு செலுத் துவதற்கும் தவறக்கூடாது என வலியுறுத்தினார். சாதி சமய வேறுபாடுகள் உள்ளத்தில் இடம் பெறக் கூடாது என மேலும் அவர் அறிவுறுத்தினார்.

வ. ஐ. மே. சபை நிர்வாகக் காரியதரிசி திரு. பொ. செல்வரத்தினம் பேசுகையில் பிரியாவிடை பெற்றுச் செல்லும் மாணவர்களை தமது பாடசாலை பழைய மாணவர் சங்கத்தில் சேருமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

பாடசாலையின் நற்பெயர் விளங்கும்விதமாகப் பணியாற்றும் படி திரு. பொ. கோவிந்தசர்மி பேசுகையில் கேட்டுக் கொண்டார்.

பயிற்சியாளர்களின் உத்தியோக வாய்ப்புகளை ஆராய்ந்து தவ விசைவில் ஒரு மகாநாடு கூட்டப்படும் என திரு. R. M. நாகலிங்கம் பேசுகையில் தெரிவித்தார்.

பயிற்சி பெற்ற மாணவர்களின் சிறந்த ஒழுக்க நலன்களைப் பாராட்டிப் பேசிய திரு: P. கந்தையா பாடசாலையின் பெயர் சிறந்து விளங்கும்படி வெளியிலும் அப்படியே ஒழுமுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

பாடசாலைக்கு நற்பெயரை நாட்டுவதற்கு நேர்மையுடன் என்றும் சேவை புரிவோம் என சங்கற்பம் எடுக்குமாறு மாணவர்களை திரு. M. ஜோசேப் கேட்டுக்கொண்டார். கூட்டுறவு திருடர்களை என்ற அவச்சொல்லை இது தீர்க்க வழி வகுக்கும் என மேலும் அவர் விளக்கினார். கூட்டுறவு ஊழியர்கள் தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு கூட்டாகச் சேர்ந்து ஒரு சங்கத்தைத் தொடங்க வேண்டும் என திரு. C. பூர்பதி ஆலோசனை கூறினார். திரு. E. கணேசும் பேசினார். திரு. S. சிவ தொண்டன் நன்றி கூறினார்.

சிக்கனமான செலவில் சிறப்பாக வாழ்வதற்கு வலி. மேற்கு. ப. கோ. க. ச. சமாசம் (வலாவுள்ளது, தொலைபேசி: 525, யாழ்ப்பாணம், முகவரி: சங்காலை.

* உண்ணவேண்டிய உணவுப்பொருள்கள் * உடுக்கத் தேவையான துணிவகைகள் * திருக்க வீடமைக்கும் பொருள்கள் வேறென்ன வேண்டும்?

“அல்கன்” சீனியர் யூனியர் மண்ணெய் பம்புகள், “சீரே” யேமன் எலக்ட்ரிக் பம்புகள்

அனைத்துக்கும் உப உறுப்புக்கள் ஆனைமார்க் “அஸ்பெஸ்ரோஸ்” அதிக பலமிக்க பராக்கிரமா ஓடுகள் அல்கத்தீன் எஸ்லோன் பைப்புவகை வெடி மருந்துப் பொருட்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு லொறி மூலம் பொருளேற்றி இறக்கும் வசதியும் எப்போதும் செய்து தர்ப்படும்.

விரும்புவோர் கோலோ, தொலைபேசி மூலமோ, கடித மூலமோ தொடர்பு கொள்ளவும், இது உங்களுடைய ஸ்தாபனம்.

பிறமொழி நாடகங்களை தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கு ஏற்ப மேடையேற்றவேண்டும்

“ஐரோப்பியப் பண்பாட்டின் தாக்கம் நாம் விரும்பி ளுல் என்ன விரும்பாவிட்டாலென்ன எம்மிடையே நிலைத் துவிட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையிலே பிறநாட்டு நாடகங்களைத் தமிழிலே மொழி பெயர்த்தும், தழுவிடும் மேடையேற்றுவதற்கு தவிர்க்க முடியாத தொன்றாகும்” என யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நாடகக் கருத்தரங்கில் பேசிய திரு. த. சண்முக சுந்தரம் சுட்டிக்காட்டினார். “மேல்நாட்டு நாடகங்களை தமிழ்ப்பண்பாடு மரபுக்கு ஏற்ற முறையில் மொழிபெயர்த்து அவ்வாறே மேடையேற்ற வேண்டும்” என அவர் மேலும் பேசுகையில் குறிப்பிட்டார். (தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

உறிய

ள்ளவேண்டும். மிதந் சேர்ந்து மிதப்போம். றல் - சேர்ந்து முழுகு று உறுதிபடும். ஆகையால் இன்று பரவியுள்ள கருத்தால் நன்மை-என்பணவை கற்பனை ஒரு மனிதன் பல இருந்தால் கெடுதலும் ஒரு மனிதன் பலவீன ருப்பதால் உலகிற்கு இல்லை.

இணைப்பதே

ரியர்சனும், மாணவர் தங்களுக்கென்று தனித் சங்கங்கள் அமைத்துள் ளு சாராரிடம் இருந்து சாரார் பாதுகாத்துக் பதற்காக ஆசிரியர்க ணவர்களும் சேர்ந்தே சிறிது. ஆனால் தங்கள் நலன்களைப் பாதுகாப் க சங்கம் அமைத்துள் இதைப் போன்றே ி - தொழிலாளர். விவ லமற்றவர்களிடையே றுந்து வருகிறது இது பசலிக் கொள்கை. முது சீனவில் கம்யூ க்குக் குள்ளேயே குத்து நடந்து கொண் து கருத்துவேற்றுமை போது சண்டை செய் தவிர வேறு வழியே நக்குக் கிடையாது. ல் வர்க்க பேதக் கையை அனுசரித்து திட்டம் உருப்பெறு ன்ட்டுவதும் உடைப் கடைசி வரை நடைந் துக்கும். ஆனால் நம் துவா? ஒன்று சேர்க்க ிமன்ற சிந்தனையில் செய்ய வேண்டும்.

[முற்றோடர்] யாழ்-பிரதேச கலாமன்றமும், இலங்கைக் கலைக்கழகமும் அணிமையில் யாழ்ப்பாணத்தில் நடாத்திய நாடகக் கருத்தரங்கில் இக்கட்டுரை வாசிக்கப்பட்டது. —ஆர்.

எழுதத்தக்க தமிழ் என்பது இலக்கண நிறைவுள்ள செந்தமிழ்மட்டுமே என்ற நம்பிக்கை நிலவிவந்த காலத்தில், புரட்சி சுரமாகக் ‘கொடுந்தமிழ்மையே’ எழுதிப் புத்தகமாக அச்சி யத்துவிட்டு, பல்கலைக்கழகத் தயாரிப்பிலேயே அதனை இடம்பெறச் செய்து அதன் சுவையைக் காட்டிய பேராசிரியரைத் தொடர்ந்து, பல நாடகக்காரர்கள் அச்சாத னத்தைத் தாழும் கையாள ஆசைப்பட்டு முற்பட்டனர். எனிலும், அச்சாதனத்தைப் பயன்படுத்துகையில், விசுட மூலம் வீணாகுகின்ற உண்டாக் குவதில் மட்டுமே அவர்களுக்கு நல்ல வெற்றி கிடைத்தது. இலங்கையர்கோன் தம் வா றுவி நாடகங்களிலும், சாளு தாமே வசனத்துக்குப் போற்றுப்பாயிருந்து தயாரித்த சில நாடகங்களிலும் விசுடத் தன்மையே முனைப்புற்று நிற் பதை அவதானிக்கலாம். ஏன், நகைச் சுவை அக்கறை யே அதிகமில்லாத அ. முத்து விங்கத்தின் நாடகங்களிலே கூட, அவரையும் மீறியாயும் இருக்கலாம். விசுடத்தன்மை தலைகாட்டுவதைக் காணுகி றோம். ராஜ் நகைச் சுவை நாடகமன்றத்துக்குரிய தயா ரிப்புக்களோ முற்று முழுமை யாக நகைச் சுவைக்கே தம் மை அர்ப்பணித்தவை ஆகும்.

இந்நகைச் சுவை நாடகங் களில் எல்லாம், முனைப்புற்றி ருக்கும் அந்த முதன்மையான சுவையைத் தவிர அவை கையாண்ட கருத்துக்களிலே ஏதும் ஒற்றுமை உண்டா? அவற்றுட் பல கலியாணக்கதைகளாக இருந்தன. கதாநாயகன், கதா நாயகி, துணைநாயகன், துணை நாயகி, வில்லன் முதலிய பாத்திரங்களின் அச்சுக்கொப் பிசுடோக் கொண்டு இயக்கப் படும் சராசரித் தமிழ்ப்படக்

கதையின் சாயல் இந்த நாட கங்களிலும் பல வேறுபட்ட அளவுகளிலே தலைகாட்டுகின் றன. அமைதியான சமூகக் கைக்கு இடையூறு அமை வோரும், இடைஞ்சல் விளை விப்போரும் இறுதியிலே தோற்றுப்போக, கதாநாயக ளும், கதாநாயகியும் மகிழ்ச் சிகரமாக இணைகின்றதான ஒரு வாய்ப்பாடே இக்கதைப் பின்னலுக்கு ஆதாரமாக இருக்கும். அமைதியான வாழ்வு என்பது பெரும்பா லும் மணமுடித்து வாழும் வாழ்க்கை என்ற அடையா ளத்தினாலே இக்கதைகளிலே கூட்டப்படுவதற் போலும், இவை கல்யாணத்திலே முடிவு பெறுவனவாகச் செய்யப்படு கின்றன. அமைதி-இடையூறு-போராட்டம்-சாந்தி...இது வே நாடக உரிப்பொருளின் வழமையான வடிவத்துக்குரிய குத்திரம். இச்சுத்திரத்துக்கு ஏற்ப உள்ளமிக எளிமையான கதைகள் நாம் சற்றுமுன் கூறிய கல்யாணக் கதைகள்.

இனி, விசுட நாடகங்க ளைத் தவிர்த்த பிற நாடகங் கள் சரித்திர நாடகங்கள் என்றும், புராண நாடகங்கள் என்றும் பேசப்படுவன. இவை யும் கலியாணக் கதைகளாக வே இருப்பது பெருவழிக்கு. அன்றோ, அரசியற் பின்ன ணியில் இவை கட்டியெழுப்பப் படுகின்றன. அரசியல் பிழைத் தோர்க்கு அறம் கூற்றும் என்ற ரீதியிலோ, அடாது செய்தவர் படாது படுவர் என்ற ரீதியிலோ இவற்றின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் அற போதனை செய்வனவாக இருக் கும். கூட்டு மொத்தமாக அண்ணளவாக்கிக் கூறுவத ளுல் நன்மையின் வெற்றியை யும், தீமையின் தோல்வி யையும் வற்புறுத்திக் கூறும் தருமஉபதேசங்கள் இவ்வகை

நாடகங்களின் உரிப்பொருள்

நாடகங்கள். நாட்டுக்கூத்துக் களிலே வருவனவும் பெரும் பாலும் புராண இதிகாசக் கதைகள். இவையும் மேற்படி தருமஉபதேசங்களாகவே உள்ளனவாம். இங்கு, தமிழ்த் திரைப்படங்களைப் பற்றி நன் னர் ஒருவர் பகிடிபோலக் கூறிய ஒரு கருத்து நினைவுக்கு வருகிறது. “.....” என்ற படத்தைப் பார்த்துவிட்டீரா என்று அவரை வினாவிப்போது அவர் சொன்னார்: “இல்லை. நான் பார்க்கவில்லை. சென்ற சில ஆண்டுகளாக, ஒரே ஒரு கதையைத் தான் திரும்பித் திரும்பி எடுத்துவருகிறார்கள். படங்களாகப் பேரிலும், ஊரி ளும் தான் மாற்றமே தவிர, மற்றவையெல்லாம் ஏறத் தாழ் ஒரே மாதிரியைத் தானே பின்பற்றி மீண்டும் மீண்டும் மறுபிறப்பெடுக்கின் றன? கதாநாயகன், கதாநா யகி-காதல்... கதாநாயகன்-வில்லன்-சண்டை... கதாநாய கன் வெற்றி... வில்லன் சாதல், அல்லது திருந்துதல்...சுபம் அல்லது வணக்கம். தமிழ்த் திரைப் படங்களின் தேக்கத் தைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்குப் போலும், அந்த அன்பர் சற்று மிகைப்படுத்திப் பேசினார். ஆயினும் அவரது நொட்டை யான பேச்சின் அடியிலே சோகமயமான ஓர் உண்மை புதைந்து கிடந்தது. சென்று சென்று ஒன்றுகித் தேய்ந்து பழையதாகிவிட்ட தெருவழி யே குன்றிக் குலைந்து தன் நாடகபோலம் நிலைமை உண் டாகிவிட்டது என்பதை அந் தச் சோகமயமான உண்மை யாகும். திரைப்படம் பற்றி வெளியிடப்பட்ட மேற்படி கருத்து நம் நாடகங்களுக் கும் பொருந்துவதாகவே உள் ளது. இதற்குக் காரணம் யாது?

இந்த நிலைமைக்கு ஒருவிதத் திலே காரணமாகும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. நாடகம் ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள் நடந்தேறி முடிந்து விடல் வேண்டுமாகையால், பார்வையாளரின் சுவ னத்தைத் தொய்ந்துபோகாமல் ஈர்த்து வைக்கக்கூடிய செறிவும், சுவையும் அதில் நிரப்பியிருத்தல் வேண்டும்.

★ இ. முருகையன் ★

இந்தச் செறிவையும் சுவை யையும் கொண்டுவருவதற்குச் சுவமமான வழிகள் உணர்ச்சி மயமான கட்டங்களையும், உக்கிரமான முரண்பாடுகளையும் முன்வைப்பதாகும். அத னாலே தான் போலும் கிரேக்க நாடகங்களை ஆய்ந்த பெறுபே றுகளையே முக்கிய அடிப்படையாக வைத்துச் சூத்திரிக்கப் பட்ட மேலைநாட்டு நாடக இலக்கணங்கள் நாடகத்தின் அங்கங்களாக நாலு பிரதான கட்டங்களைப்பற்றிப் பேசும். ஆரம்பம்- போராட்டம்- உச் சம்-தீர்வு என்பனவே அக்கட் டங்களாகும். நாடக அமைப்பு இவ்வண்ணமிருந்தால், அது வெற்றி நாடகமாதற்குரிய நிபந்தனைகளை ஓரளவு சுவ மாகத் திருப்திப்படுத்தி விட லாம் போலும். பல நாடகங் கள் அவ்வண்ணம் இருப்ப தற்கு அதுவே காரணமாக வும் இருக்கலாம். நாடகத் தின் வடிவம் அல்லது கட்டுக் கோப்பு இப்படி முன் தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒன்றாக இருப் பதால், அதற்கேற்ப நாடகா சிரியர்களும் தம்மை அறியாமலே “வல்லோர் வகுத்த வாய்க்காலுக்கூடாகச் செல் ளும்போது” தம் நாடகத் துக்குரிய உரிப்பொருளை எல் ளைப்படுத்திக் கொள்கின்ற னர். இதனாலே நாடகங்களி லே கையாளப்படும் உரிப்

பொருள்கள் ஒரே தன்மைய னவாகப் போய்விட நாடக உலகமும் தேக்கமடைகிறது. இத்தேக்கத்தைப் போக்கும் மார்க்கம் தான் என்ன?

முன்னரே தீர்மானிக்கப் பட்ட நாடகக் கட்டுக்கோப் புச் சூத்திரங்களைத் திருத்தி யும், புதுக்கியும் பரிசோதனை செய்தல் மூலம் இவ்வகைச் செய்தல்

சிக்கலுக்குத் தீர்வு காணுதல் சர்லும். நாடகங்களின் பாணிகளில், அல்லது மோடி களில், அவற்றிலே கையாளப் படும் உத்திகளில் முன்னைய மரபுகளினின்றும் துணிகர மான மாறுதல் செய்து பா ர்த்தலால் மட்டுமே நாடகங் களின் உரிப்பொருளைப் பொ றுத்தவரையில் ஏற்படும்-ஏற் படடு வரும் தேக்கங்களைத் தீர்க்கலாம். சிங்கள நாடக உலகம் இங்கு நமக்குச் சில படிப்பினைகளைச் சுட்டிக்காட்ட வல்லது. அங்கு பல்வேறு புதிய மோடிகள் முயன்று பரிசீலனை செய்யப்படுகின் றன. அதனால மரபு வழியான நாடகக் கட்டுக்கோப்பைப் புறக்கணித்து நாடகத்தின் வடிவம் புத்துருப் பெறும் சந் தர்ப்பங்கள் உண்டாகின்றன. அவ்வண்ணம் உண்டாகும் போது, வழமையான உரிப் பொருள்களைத் தவிர்த்த பிற வும் இடம் பெறும் வாய்ப்பு அதிகம் கிடைக்கும். அத்த கையை வாய்ப்புக்களைச் சிங்கள நாடகஉலகம் எவ்வாறு பயன் படுத்தி எவ்வளவு பலன் கண் டுள்ளது என்பதைச் சேர்ந்த விட யம். நாம் தேடிச் செல்லக் கூடிய ஒரு வழி இங்கே இருக் கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட் டுதல் மட்டுமே நம் நோக்க மாகும். (தொடர்ச்சி 12-ம் பக்கம்)

உங்கள் உருளைக்கிழங்குப் பயிர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க பாவியங்கள்

செல் கம்பனிமாரின் சிறந்த தயாரிப்பான

என்றெக்ஸ்

இலைப்பகுதியைத் தாக்கும் பூச்சி புழுக்களுக்கு.

அல்டிற்றெக்ஸ்

கிழங்கைத் தாக்கும் நிலப்பூச்சி புழுக்களைக் கொல்லும்

வடபகுதி விவசாய உற்பத்தியாளர்

கூட்டுறவுச் சமாசம்

111, பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்

சங்கங்களுக்கு வீசேட சலுகைகள் உள.

தந்தி: அப்பீஸ்

தொலைபேசி: 504

காலத்தேவை...

[10-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

குற்றத்தால்," என்று புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அழகாகக் கூறுகின்றார்.

பொருளாதாரத் துறையில் சுரண்டலுக்குக் காரணம் உற்பத்தியாளர்களுக்கும் நுகர்வோர்களுக்கும் இடையில் எண்ணற்ற நடு மனிதர்கள் (Middle Men) இருந்து கொண்டு தங்களுது கைவரிசையைக் காட்டுவதுதான். இதனைத் தவிர்க்க உற்பத்தியாளர்களும் நுகர்வோர்களும் தனித்தனியாக கூட்டுறவுச் சங்கங்களை அமைத்துக் கொள்வதுதான் ஒரே வழியாகும்.

தனிமனித வளர்ச்சி: "ஒருவர் எல்லோருக்காகவும், எல்லோரும் ஒருவருக்காகவும்," என்ற உயர்ந்த கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் கூட்டுறவு இயக்கம் நடைபெறுகின்றது. நல்ல முறையில் இயங்குகின்ற கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் தனிமனித வளர்ச்சிக்கு அதிக வாய்ப்புகள் உள்ளன.

தனித்து நின்று எந்த தனி மனிதனும் வளர்ச்சி பெற முடியாது. சமுதாயத்தோடு கலந்து உறவாடாமல் இருக்கின்ற தனிமனிதனின் திறமைகள் முட்புத்தகுள் அழகாக மலர்ந்து மணம் வீசுகின்ற மலர் ஒருவருக்கும் பயன்படாமல் வீணில் வாடி விழுவதைப் போன்றே பயனற்றுப் போய்விடும். கூட்டாகச் சேர்ந்து தேவைகளைப் பெற திட்டமிட்டுச் செயல்களை நிறைவேற்றுகின்ற பொழுது பங்குபெறுகின்ற ஒவ்வொருவரின் அறிவும் அனுபவமும் விரிவடைவதைக் காணலாம்.

சாதாரண உறுப்பினரிடம் நிருவாகத் திறமையிருந்தால் அவர் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் நிருவாகியாக வாய்ப்பு உண்டு. ஒரு வகையில் தலைமைக்குரிய இயல்புகளைப் பெறக் கூட்டுறவு இயக்கம் ஒரு பயிற்சிக்ளமென்று கருதலாம்.

சிக்கனமாக வாழவும், அளவான வருவாயாக இருந்தாலும் அதில் ஒரு பகுதியைச் சேர்த்து வைக்கவும், தனிமனிதர்களின் நலனையும் உறுப்பினர்களின் மொத்த நலனையும் இணைத்துச் சிந்திக்கவும், தனக்கு உறுப்பினன் என்ற முறையில் உரிமைகளும் கடமைகளும் உண்டு என்ற உணர்வோடு செயற்படவும் கூட்டுறவு இயக்கம் ஒரு நிலைக் களமாக உள்ளது.

ஐனநாயகம் நழைக்க: இப்பொழுது உலகெங்கும் மக்களாட்சி விரிந்து பரந்து பொலிவுற்றுத் திகழ்கின்றது. ஆனால் சிற்சில இடங்களில் நடைபெறுகின்ற வன்முறை நிகழ்ச்சிகள் மக்களாட்சிக்குத் தோல்வி தேடித் தந்து விடுமோவென்று அச்சம் சிலரது மனதில் இருக்கின்றது. இத்தகைய அச்சமின்றி இருக்க மக்

களாட்சி சிறப்பாக நடைபெறும் சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும். சிறிது ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால் இத்தகைய சூழ்நிலையை உருவாக்கக் கூட்டுறவு பெரிதும் உதவுமென்பது விளங்கும்.

இன்று மக்களாட்சியில் சிக்கல்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்ன? பெரும்பாலான மக்களுக்கு வாக்குச்சீட்டுக்களை அவற்றின் சிறப்பை உணர்ந்து பயன்படுத்துகின்ற தெளிவு ஏற்படவில்லை. அதற்கான பயிற்சியும் ஏற்படவில்லை. மற்றவர்களின் கருத்துக்களைப் பொறுமையாகக் கேட்கின்ற மனப்பக்குவம் கூட உருவாகவில்லை. தனிமனிதர்களின், அரசியல் கட்சிகளின் நன்மைக்காகப் பொது நலம் புறக்கணிக்கப் பெறுகின்றது. தலைவர்களிடமும் நாட்டின் நலன் கருதி செயற்படுகின்ற மேலான தன்மை வளரவில்லை.

இத்தகைய எல்லா குறைகளையும் ஈடுகட்டத் தக்க பயிற்சி கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் கிடைக்கின்றது. தனிமனிதர்கள் தங்களுது செல்வத்தின் அடிப்படையில் அங்கு உறுப்பினராவதில்லை. மனிதர்கள் என்ற பரந்த அடிப்படையில் இணைவதால் சமத்துவமும், சகோதரத்துவமும், சுதந்திரமும் ஏற்றுக் கொண்ட கொள்கைகளாகின்றன. நடைபெறுகின்ற பொதுக்குழுக் கூட்டமும் ஆண்டுக்கொருமுறை நடத்துகின்ற தேர்தலும் உறுப்பினருக்கு அவரது உரிமைகளை நினைவு படுத்துகின்றன. கூட்டத்தில் மற்றவர்கள் கருத்தைப் பொறுமையாகக் கேட்க பயிற்சி ஏற்படுகின்றது. ஐனநாயகம் எப்படி நடைபெற வேண்டுமென்பதற்கு வழிகாட்டியாக கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கையும் இருக்கின்றது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பொது நிருவாகத்தை ஏற்று நடாத்துவதற்கு வேண்டிய தலைமை இயல்புகளை கூட்டுறவுச் சங்கம் தனது உறுப்பினர்களிடம் ஏற்படுத்துகின்றது. பல நாடுகளின் வரலாற்றிலும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் தலைவர்களாக இருந்தவர்கள் பெரிய அரசியல் தலைவர்களாக விளங்கியதற்கு எண்ணற்ற சான்றுகளைக் காணலாம்.

தேவை: பாரத நாட்டின் முதல் தலைமையமைச்சராக இருந்த பண்டித ஐவஹர்லால் நேரு, "ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒரு பள்ளிக்கூடமும், ஒரு பஞ்சாயத்தும், ஒரு கூட்டுறவுச் சங்கமும் இருக்க வேண்டும்" என்று வலியுறுத்தினார். அவரது கருத்துப்படி, சமுதாய மேம்பாட்டிற்குப் பள்ளிக்கூடம் இன்றியமையாத தேவையாக

நாடகங்களின் உரியொருள்

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

புதிய புதிய மோடிகளைக் கையாளும் போது புதிய புதிய விதமான உரிப்பொருள்களை எடுத்தாளலாம் என்று மேலே கண்டோம். இதை வேறு விதமாகவும் கூறலாம். தற்புதுமையான சிந்தனை மூலமும், உள் நோக்கு வாயிலாகவும், புத்தி நுணுக்கம் சார்ந்த உள் ளொளியாலும் கிடைக்கும் கருத்துக்களை நாடகமாக்க முயலும் போது புதுப் புது மோடிகளைக் கண்டறிந்து அறி முகப்படுத்த வேண்டிய நிற்பந்தம் நாடகாசிரியனுக்கு ஏற்படும். சொல்ல வரும் செய்தி பலமானதாக இருந்தால், அதனைத் தாங்குவதற்கெனக் கண்டுபிடிக்கப்படும் படிவமும் பலமுள்ளதாகவே வந்து பொருந்திவிடும்.

சிலகாலத்துக்கு முன்பார்த்த ஆங்கில நாடகம் ஒன்று இந்த உண்மைக்கு நல்ல விளக்கமாக, எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கிறது. "கோடோவுக்காகக் காத்திருத்தல்" என்பதே அந்நாடகமாகும். இதில் வளர்ச்சமான ஆரம்பம்-போராட்டம்-உச்சம்-சாந்தி என்ற சூத்திரத்துக்குள் அடைத்துக் காணக் கூடிய பின்னல் முறைஎதுவும் இருக்கவில்லை. "நாம் எதற்காகவோ காத்திருக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் அந்த நல்ல நிகழ்வை எதிர்பார்த்து ஏங்கி நிற்றோம். ஆனால் நாம் எதிர்பார்த்த அந்த "அது" என்ன என்பதைக் கூட நாம் நன்றாக அறியமாட்டோம். நாம் நாள்தோறும் காத்திருக்கும் "அது" ஒரு நாளேனும் வந்து சேருவதில்லை. ஆயினும் நாம் நாளைப் போவாரைப் போன்று, நாளைவரும், நாளை வரும் என்று எதையோ-எதையோ நினைந்து நினைந்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இதுவே நம் வாழ்க்கை!"

கும். அரசியல் சுதந்திரத்திற்கும், சுயாட்சிக்கும் கிராம நிலையில் பஞ்சாயத்து வேண்டும். பரவல் முறையில் பொருளாதார வளர்ச்சி பெற கூட்டுறவுச் சங்கம் தேவை; நேரு கிராமங்களுக்குக் கூறியது நகரங்களுக்கும் பொருந்தும்.

நகரங்களில் சட்டப் படி நகர மன்றங்களை அமைத்துள்ளோம். விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் நகர மன்ற எல்லைக்குள் உள்ள அனைவரும் அந்நகர உறுப்பினர்களாகக் கருதப்பெறுகின்றனர். கண்ணாள் கல்வியின் மதிப்பை பொது மக்கள் உணர்ந்திருப்பதாலும் பணம் தேட கல்வி ஒரு கருவியாக இருப்பதாலும் பழுத்த மரத்தை நாடிச் செல்லும் பறவைகள் போல மக்கள் நாடித் தேடிச் செல்கின்றனர். ஆனால் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் நிலை அப்படி இல்லை. பலருக்கு கூட்டுறவு இயக்கத்தின் நன்மைகள் தெரிந்தாலும் கூட அதில் சேர வேண்டுமென்ற ஆர்வம் துளிர்ப்பதில்லை. ஏனென்றால் கூட்டுறவுச் சங்கங்களால் கிடைக்கின்ற பெரும்பாலான பலன்கள் நேரடியாக இல்லாமல் மறைமுகமாகக் கிடைப்பதுதான்.

இன்றையக் காலத்தேவை கூட்டுறவு இயக்கம் என்பதை உணர்வதற்கு நாட்டுத்தலைவர்களும், சமுதாயச் சான்றோர்களும், கல்வித்துறை அறிஞர்களும், சமுதாயக் கல்வியை வழங்கும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களை நாடெங்கிலும் அமைக்க முயற்சிகள் எடுக்க வேண்டும்.

வலுவான கூட்டுறவு இயக்கம் பயனுள்ள குடிமகளை உருவாக்கி, சேவை மனப்பான்மையுள்ள சமுதாயத்தைக் கட்டிக்காத்து, சிறந்த முறையில் மக்களாட்சி செயற்பட அடிப்படையாக விளங்கும்.

"கோடோவுக்காகக் காத்திருத்தல்" என்ற நாடகத்தை எழுதிய சாம்யுவல் பெக்செர் கூறும் கருத்து இது தான். இதனைக் கூறுகையில், நாடகத்துக்குரியதென்று கருதப்படும் சம்பிரதாயமான வன்முறைகள் பல புறக்கணிக்கப்படுகின்றன. ஆயினும், அவர் இயற்றியுள்ள நாடகம் கேட்போர் பிணிக் கும் தகையதாக மட்டுமன்றி, பார்ப்போர்ப் பிணிக் கும் தகையதாகவும் உள்ளது. இதை நாடகத்தினைச் சிங்களத்திலும் தழுவிக்கொண்டார்கள். சில மாதங்களுக்கு முன்னர், பிற நாட்டார் நாடகத்தைத் தழுவி நம் மொழியில் ஆக்கி கொள்ளும்போது கூட எவை எவற்றை மொழிமாற்றம் செய்வது நம் நாடகக் கலைக்கு உயிர் தரும் என்ற உணர்வுடன் செயலாற்றுவதே விரும்பத்தக்கது. இப்பின் பெரிய நாடகாசிரியர். பெருமை மிக்க அந்நாடகாசிரியரைத் தழுவி நம் நாடகத்தை அமைக்கும் போது அத்தயாரிப்பு நம் நாடக உலகின் சுயமான வளர்ச்சிக்கு எந்த வகைகளிலே துணை செய்யும் என்பதையும் எண்ணிப்பார்த்தல் வேண்டும். இந்த முறையிலே பொம்மலாட்டம் நாடகத்தைத் தயாரிக்க முற்பட்டவர் நிக்சயமாக விடயமறிந்தவர் என்று அடித்துக் கூறலாம்.

இது இவ்வாறாக, வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்ற கூற்றையும் நாம் மறந்து விடக்கூடாது. சம்பிரதாயமான கதைப்பின்னலையும் புறத்தோற்றத்தையும் மட்டுமே பயன்படுத்திய போதிலும், நுட்பமான கருத்துக்களை அலசி ஆராய்வதற்கும், ஆழமான சில செய்திகளை எடுத்துக் கூறுவதற்கு உரிய வல்லமையைச் சில நாடகாசிரியர்கள் பெற்றுள்ளனர். திரு அ. ந. கந்தசாமியின் "மத மாற்றம்" இதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டு. எனவே, நாடகவடிவம் நாடக உரிப்பொருள் மீது உருற்றும் செல்வாக்குப் பற்றிய விளக்கம் நாடகாசிரியர்களுக்கு இருத்தல் நன்று. அதே வேளையில் நாம் ஆரம்பத்திலே கண்ட ஓர் உண்மையை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் நல்லது. ஐம்புலன்களின் வாயிலாக நமக்குக் கிடைக்கும் வாழ்க்கை அனுபவங்களை இவை கலைக்கு உரியன, இவை

கலைக்கு உரியன அல்ல என்று இரு சாதிகளாக வகுத்து வேற்றுமை காணல் இயலாது என்பதே அவ்வுண்மையாகும்.

ஆகவே, நாடகங்களின் உரிப்பொருளாக வரக்கூடியவை இவை இவை என்று எல்லை கட்டி வேலி அடைக்க வேண்டியதில்லை. கையாள வேண்டிய பொருட்களுக்கேற்ப, தனது கலைவடிவத்தைக் கூட மாற்றியமைக்கக் கூடிய தெம்பும், திராணியும் நாடகாசிரியர்களுக்கு வேண்டும். அது இருந்து விட்டால், தான் எடுத்துக்கொண்ட உரிப்பொருள்களுக்கேற்ப, தான் வரிந்து கொண்ட கலைவடிவமாகிய நாடகத்தின் உருவத்தை இயற்றும் திறமை அவனுக்கு இயல்பாகவே உண்டாகும். உண்டாக, பல்வேறு மோடிகளில் தேவைக்கேற்பச் சமைக்கப்பட்ட உத்திகள் விளங்க நாடகங்கள் பல பிறக்கும். அந்த நல்ல நிலைமை தோன்றும் என்று நம்புவோமாக. தோன்றல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திப்போமாக-இல்லை இல்லை-முயல்வோமாக.

பிறமொழி...

[11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

"ஒரு நாடகத்தை சொல்லுக்குச் சொல் அப்படியே மொழிபெயர்த்தால் அந்த மொழி பெயர்ப்பில் உயிரே இருக்கமாட்டாது. மூல நூல் ஆசிரியர் கையாண்ட சொற்கள் பேச்சுக்கள் ஆகியவற்றின் உணர்ச்சியின் வேகத்தை மொழி பெயர்ப்பாசிரியர் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். நாடகாசிரியனுடைய எழில் மிகு படைப்புடன் ஐக்கியப்பட்டு, அந்த ஐக்கியத்தினால் தான் பெறுகின்ற உந்நதமான இன்பத்தைத் தனது மொழி மூலம் பிறர்க்கு உணர்த்தும் குறிக்கோள் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு தான் மொழி பெயர்ப்பாசிரியன் தனது பணியை மேற்கொள்ள வேண்டும்" என திரு. சண்முகசுந்தரம் தொடர்ந்து பேசுகையில் கூறினார்.

மில்க் வைற் நீலசோப் பார்சோப்

பட்டு, பருத்தி, நைலான், ரெர்லின் துணிவகைகளையும்

பிரகாசமாகச் சலவை செய்கிறது.

எப்பொழுதும் மில்க் வைற் நீலசோப்-பார்சோப் பாவியங்கள்.

வடபகுதி ஐக்கிய மேற்பார்வைச் சபைக்காக யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவு அச்சகத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது